

S-eXchange

สังฆกาลสาร: ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๑๖ เมษายน - มิถุนายน ๒๕๕๙

หญิงม่ายเขียนจดหมายน้อยถึงลูก :

จ ร ิ ง ห ร ี อ ที่ 'ค ร อ บ ค ร ี ว อ บ อุ่น'

เป็นคำตอบสุดท้ายของสังคม!!!

- >> หากไม่มีถุงยาง ในโรงเรียนควรมีอะไร? >> พ่อหนุ่มหึงลูกชายชอบใส่กางเกงหลุดตุต
- >> เบื่อทะเลาะเรื่องการเมือง ชวนกันมาทะเลาะเรื่องเซ็กส์ไหม?
- >> ผู้หญิงไทย...กับร่างกายที่ไร้อำนาจ >> ครูเพศศึกษาทำใจไม่ได้เมื่อลูกสาวพกถุงยาง

ระดมความคิดพัฒนาสื่อนวัตกรรม

วิทยากรหลักและครูผู้สอนเพศศึกษา จังหวัดราชบุรี ระดมความคิดเพื่อหาเครื่องมือรูปแบบใหม่ๆ ในการเรียนรู้วิชาเพศศึกษาให้กับโรงเรียนนอกโครงการก้าวอย่างฯ ที่สนใจทำงานด้านนี้ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม - ๑ กุมภาพันธ์ ณ สวนผึ้งแลนด์ จังหวัดราชบุรี

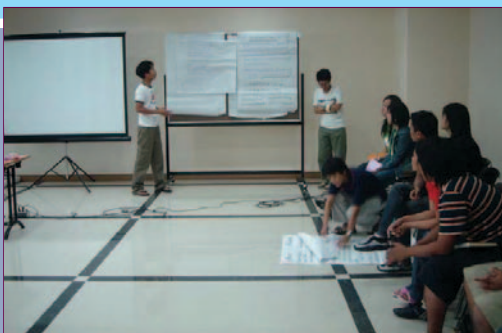
เมื่อนักเรียนจะขายถูกขาย

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) จัดงานสังวาสเสวนาครั้งที่ ๔ ตอน **‘เมื่อนักเรียนจะขายถูกขาย’** โดยมีสุทธิพงศ์ ทศพิทักษ์กุล พิธีกรชื่อดัง วรณกนก เปาะอิตเตดาโอะ เครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์ประเทศไทย ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช สว.ขอนแก่น และ ทรงกลด บางยี่ขัน บรรณาธิการนิตยสาร a day ร่วมเสวนา เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ณ โรงแรมเฟิร์สท์ กรุงเทพฯ

เครือข่ายพันธมิตรจัดงาน ‘รักปลอดภัย วาเลนไทน์ Sign In’

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ และเครือข่ายพันธมิตรจัดงาน **‘รักปลอดภัย วาเลนไทน์ Sign In’** โดยให้เยาวชนอาสาสมัครราว ๓๐๐ คนออกพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์ที่รับผิดชอบ และแจกถุงยางอนามัย OOP! ให้แก่ผู้โดยสารตามสถานีรถไฟฟ้ามหานคร เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์

วางยุทธศาสตร์บ้านเยาวชน

กลุ่มเยาวชน V-teen ในโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ร่วมประชุมวางยุทธศาสตร์งานเยาวชนกับเครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์ประเทศไทย กลุ่มละครเพื่อการเรียนรู้ (บางพลอย) บัณฑิตเซ็นเตอร์ และกลุ่มละครไม้ขีดไฟ เมื่อวันที่ ๑๒ - ๑๓ กุมภาพันธ์ ณ ห้องประชุมสภาคริสตจักร กรุงเทพฯ

จัดประชุม ‘MT CAMP’ เลริมการทำงานเป็นทีม

ทีมงานก้าวอย่างฯ อาชีวะจัดประชุม **‘MT CAMP’** เพื่อเพิ่มความรู้และสร้างเสริมการทำงานเป็นทีมให้แก่วิทยากรหลักหรือ MT เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดอบรมครูก้าวอย่างฯ รุ่นใหม่ เมื่อวันที่ ๑๕ - ๑๘ กุมภาพันธ์ ณ สวนศรีวิสัย จังหวัดกาญจนบุรี

สารบัญ	บทบรรณาธิการ
--------	--------------

คนในข่าว.....๒
บทบรรณาธิการ.....๓
รอบรู้บ้านเรา.....๕
บางกอกซอกแซก.....๖
ทแยงมุม.....๗
>> เด็กใช้ถุงยาง ไม่ดีตรงไหน
บทความพิเศษ.....๘
>> ผู้หญิงไทย...กับร่างกายที่ไร้อำนาจ
บอร์ดสนทนา.....๙
>> ชวนทะเลาะกันเรื่องเซ็กซ์
ฉบับความคิด.....๑๐
>> บทบาทผู้ใหญ่ ในงานพัฒนาเครือข่ายเยาวชน
เรื่องประจำฉบับ.....๑๒
>> จุดหมายถึงลูกเนื่องในวันครอบครัว
ข้ามเส้น.....๑๖
>> บ้านที่กของคนวัยทวนหัว
ห้องลูกที่ปรึกษา.....๑๗
>> หงุดหงิดลูกชายใส่กางเกงหลุดตุต
คือความเข้าใจ.....๑๘
>> มารู้อีก VCT กันเถอะ
มองมุมยาว.....๑๙
>> ในโรงเรียนควรมีอะไร?
สอนรักสลักใจ.....๒๐
เคล็ดลับลับห้อง.....๒๒
>> ทั้งสนุกและได้สาระ
หนึ่งคุณครู หนึ่งผลิตภัณฑ...๒๓
>> เมื่อครูพลละมาผลิตของ 'ก๊ิบเก้'
เที่ยวทั่วไทยไปกับเอ็มก็.....๒๔
>> ไปดู 'กึ่งเดินขบวน' ที่แก่งลำดวนกันมั๊ย
sextertainment.....๒๕
>> ดิจิตอลเซ็กซ์
หึงห้อยน้อยนำโชค.....๒๖
หลับเรือเปล่า.....๒๗
>> คู่มือ '๑๒ ความจริงเกี่ยวกับถุงยางอนามัย ความปลอดภัยที่ผู้หญิงเลือกได้ด้วยตัวเอง'

สัมพันธภาพในครอบครัวคืออะไร?

น้อยหน้าเป็นแฟนคลับของบอยแบนด์ไต้หวัน 'เอฟ 4' อย่างเหนียวแน่น เธอติดตามงานของพวกเขามา ๕ ปีตั้งแต่เรียนมัธยม จนตอนนี้เธอเรียนอุดมศึกษาแล้ว

'หนูจำรายละเอียดชีวิตของพวกเขาได้มากกว่าเรื่องของตัวเองเสียอีก'

เพื่อนๆ หรือผู้ใหญ่ชอบมองเธอว่าไร้สาระ แต่เธอคิดว่าการเป็นแฟนคลับของ 'เอฟ 4' ทำให้เธอได้เรียนรู้ตั้งหลายอย่าง เช่น การอดทนที่จะเข้าคิวเป็นวันๆ หรือหลายวัน เพื่อจะได้บัตรคอนเสิร์ต หรือได้รับลายเซ็นจากขวัญใจ

ที่ตอนเมือง เกือบทุกครั้งจะไม่รู้ว่า 'เอฟ 4' จะเข้า/ออกที่อาคารไหน น้อยหน้าใช้วิธีวิ่งตักไป/มาระหว่างอาคารวีไอพี อาคาร ๑ อาคาร ๒ เพียงเพื่อจะได้เห็นพวกเขาเพียงเสี้ยววินาที

เพื่อนของน้อยหน้าบางคนก็ได้รับแรงบันดาลใจจนกระทั่งเข้าคอร์สเรียนภาษาจีน น้อยหน้าเห็นว่า เธอได้ค้นพบสิ่งที่ตัวเองชอบ และต้องรับผิดชอบตัวเองให้ได้ โดยไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน *'ที่สำคัญทำให้เราเข้าใจคนอื่นที่มีโลกส่วนตัวหรือมีรสนิยมที่ต่างไปจากเราด้วย'*

๒-๓ ปีที่ผ่านมา น้อยหน้าทำงานเก็บเงินซื้อตั๋วเครื่องบินไปสิงคโปร์ได้สองรอบแล้ว เพื่อร่วมกิจกรรมการแจกจ่ายเซ็นเซอร์ของ 'เอฟ 4' ไปถึงนั้นก็กินอยู่อย่างประหยัด โรงแรมหนึ่งห้อง ต้องหมุนเวียนผลัดกันไปอาบน้ำ/นอนถึง ๘ คน

แม้ไปไกลถึงสิงคโปร์ แต่เธอบอกพ่อกับแม่ว่า เธอไปเที่ยวพัทลุงกับเพื่อนๆ

พ่อกับแม่บ้านนี้ ไม่ค่อยโทรเข้ามือถือของลูกสาว มิฉะนั้นเธอลงลำบาก...

น้อยหน้าประเมินชัดเจนนว่า แม้ตัวเองจะรู้สึกผิดทุกครั้ง แต่หากบอกพ่อกับแม่ตรงๆ ว่าจะไปดู 'เอฟ 4' ที่สิงคโปร์ เธอต้องอดไปแน่ๆ 'พ่อกับแม่ต้องหาว่าหนูไร้สาระ นอกจากจะไม่ได้ไปแล้ว อาจจะโดนด่าซ้ำ และอาจถูกจับผิดในอนาคต'

วันหนึ่ง แม่เปรยๆ ว่าอยากพาน้อยหน้าไปเที่ยวสิงคโปร์ เธอต้องทำที่เป็นไม่เคยไป และสนใจที่จะไปด้วย

ปลายมีนาคมที่ผ่านมา น้อยหน้ากับเพื่อนไปดูคอนเสิร์ต 'เอฟ 4' จำนวน ๓ รอบที่ฮ่องกง

เธอตัดสินใจบอกพ่อกับแม่ได้เพียงว่า เธอขอไปเที่ยวฮ่องกงกับเพื่อนๆ โดยต้องปกปิดเรื่องคอนเสิร์ตของ 'เอฟ 4' เอาไว้ เพราะเธอเห็นว่าผู้ใหญ่คงไม่อนุญาตกับ 'สิ่งฟุ่มเฟือย' แบบนั้น

'คงต้องเก็บความลับเรื่องนี้เอาไว้จนตาย' น้อยหน้าบอก

น้อยหน้าไม่เคยโทษพ่อกับแม่ หากหนุ่มๆ 'เอฟ 4' ทำตัว 'มีสาระ' พ่อกับแม่เธอลงใจ และอนุญาตให้เธอร่วมกิจกรรมกับ 'เอฟ 4' ได้มากกว่านี้...

การที่น้อยหน้าปกปิดพ่อกับแม่ อาจเป็นวิธีหนึ่งที่รักษาสัมพันธ์ภาพระหว่างกันไว้ใช่หรือไม่?

หากเราเป็นพ่อแม่ของน้อยหน้า เราอยากได้ยินลูกพูดกับเราว่าอย่างไร? **และหากเราเป็นน้อยหน้า เราจะทำอย่างไร?** ✕

รอบรู้ บ้านเรา

เด็กหญิง ๙๐ ล้านคนหมดโอกาสได้เรียนชั้นประถม

การศึกษาขององค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติหรือยูนิเซฟ (UNICEF) พบว่า มีเด็กหญิงราว ๙๐ ล้านคนทั่วโลกไม่ได้รับการศึกษาในชั้นประถม เพราะติดเชื้อเอชไอวี แต่งงานขณะที่อายุน้อย และตั้งครรรภ์ ขณะที่เด็กชายที่ไม่ได้เข้าเรียนมีจำนวนราว ๒๕ ล้านคน

ส่วนปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการไม่ได้รับการศึกษาของเด็กหญิง ได้แก่ ความยากจน สงคราม ภัยธรรมชาติ และอิทธิพลจากเพศสภาพ (gender)

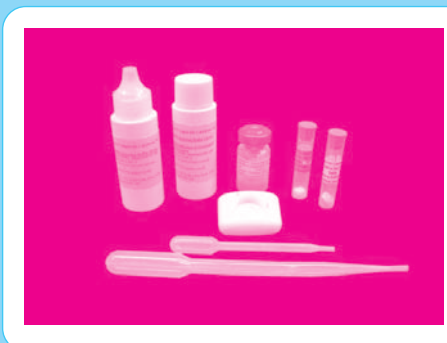
สถานการณ์ดังกล่าวทำให้ประเทศต่างๆ เกือบ ๕๐ ประเทศ ไปไม่ถึงเป้าหมายที่องค์การสหประชาชาติกำหนดเอาไว้ที่จะให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศด้านการได้รับการศึกษาชั้นประถมศึกษาเมื่อปลายปีก่อน

การขาดการศึกษาทำให้เด็กหญิงมีความเสี่ยงมากขึ้นในการได้รับเชื้อเอชไอวี และโรคต่างๆ รวมทั้งได้รับความรุนแรง ถูกทารุณ ถูกหลอกใช้ และตกอยู่ในภาวะยากจน พื้นที่แถบซิม-ฮาลารในอัฟริกาประสบปัญหาเด็กทั้งชายและหญิงไม่ได้เข้าโรงเรียนมากที่สุดในโลก ส่วนเอเชียใต้มีปัญหาเด็กหญิงไม่ได้เข้าเรียนมากที่สุด

เพื่อจะทุเลาปัญหานี้ มีข้อเสนอให้โรงเรียนยกเว้นค่าเทอม ให้ทุนการศึกษาแก่เด็ก ผู้ขาดโอกาส ลดค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแบบ และโรงเรียนจัดบริการอาหารกลางวันแก่เด็ก ฯลฯ

อีกหนึ่งสำหรับประเทศไทย รัฐบาลเคยมีโครงการให้นักเรียน และนักศึกษากู้เงินเพื่อการศึกษา เช่น ค่าเทอม ค่าอาหาร ค่าที่พัก ฯลฯ แต่รัฐบาลไทยรักไทย ได้ลดขนาดลงเหลือเพียงให้เฉพาะนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผู้ได้เฉพาะค่าเทอมเท่านั้น ✕

สิทธิฯเตรียมขายอุปกรณ์ตรวจเอชไอวีด้วยตัวเอง

สื่อในสหรัฐฯ รายงานว่า ขณะนี้มีธุรกิจเอกชนจะขออนุญาตจากองค์การอาหารและยาของสหรัฐฯ เพื่อจัดจำหน่ายอุปกรณ์การตรวจเอชไอวี ที่ประชาชนสามารถซื้อจากร้านค้าเพื่อนำไปใช้ตรวจหาเอชไอวีได้เองอย่างรวดเร็วที่บ้าน

อุปกรณ์นั้นนับเป็นหนึ่งในอุปกรณ์ทางการแพทย์หลายๆ ชนิดที่กำลังขยายตัว เพื่อให้ประชาชนได้ใช้สำหรับวิธีทางเพศของตัวเอง

รายงานแจ้งว่า แม้อุปกรณ์นี้จะทำให้คนจำนวนหนึ่งลดความกังวลสงสัยในตัวเองลง โดยเฉพาะเมื่อผลการตรวจเป็นลบคือไม่พบเชื้อเอชไอวี แต่ผลการตรวจก็ไม่อาจทราบถึงประสิทธิภาพทางเพศของคุณอนได้ เพราะต้องใช้เวลา ๒ สัปดาห์ถึง ๓ เดือน หลังจากร่างกายรับเอชไอวีไปแล้ว อุปกรณ์นี้จะตรวจพบเชื้อ

อย่างไรก็ตามอุปกรณ์การตรวจเอชไอวีนี้ จะช่วยลดอัตราการติดเชื้อรายใหม่ในสหรัฐฯ ลงได้ เพราะคนจำนวนมากขึ้นจะทราบผลการติดเชื้อของตัวเอง ✕

วัยโอ้อังกฤษชอบเรียนเพศศึกษากับเพื่อนมากกว่าครู

จากการสอบถามนักเรียนอังกฤษชั้น ๑๐ (ม.๔) อายุ ๑๔-๑๕ ปี จำนวน ๗,๗๐๐ คน แบ่งเป็นนักเรียนที่ได้เรียนเพศศึกษากับครูจำนวน ๑๓ โรง และนักเรียนที่ได้เรียนเพศศึกษากับเพื่อนเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปีซึ่งผ่านการอบรมมาแล้วจำนวน ๑๔ โรง พบว่านักเรียนที่ได้เรียนกับเพื่อนร้อยละ ๕๑ และเรียนกับครูร้อยละ ๓๓ บอกว่าเป็นการเรียนเพศศึกษาที่สนุก

ในแง่ของการได้เห็นยาคุมกำเนิด กลุ่มเรียนเพศศึกษากับเพื่อนได้เห็นยาคุมร้อยละ ๙๔ แต่เรียนกับครูได้เห็นยาคุมร้อยละ ๗๑, กลุ่มเรียนกับเพื่อนได้จับถุงยางร้อยละ ๘๗ กลุ่มเรียนกับครูได้จับถุงยางร้อยละ ๒๙, กลุ่มเรียนกับเพื่อนได้รับเอกสารแจกร้อยละ ๗๖ เรียนกับครูได้รับร้อยละ ๖๖, กลุ่มเรียนกับเพื่อนมีโอกาสถามคำถามร้อยละ ๙๓ กับครูได้ร้อยละ ๘๙, กลุ่มเรียนกับเพื่อนได้ทำงานกลุ่มย่อยร้อยละ ๙๗ เรียนกับครูได้ร้อยละ ๗๒

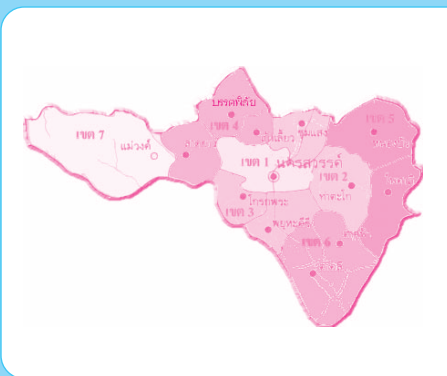
นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนกับเพื่อนทำให้นักเรียนร้อยละ ๓๑ บอกว่ามีการเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องเพศ กลุ่มที่เรียนกับครูร้อยละ ๒๗ บอกว่าเปลี่ยนทัศนคติ, กลุ่มเรียนกับเพื่อนร้อยละ ๔๔ บอกว่าได้เรียนในสิ่งที่สอดคล้องกับประสบการณ์ แต่กลุ่มที่เรียนกับครูร้อยละ ๓๗ ได้เรียนสิ่งที่สอดคล้องกับประสบการณ์, กลุ่มเรียนกับเพื่อนร้อยละ ๖๗ บอกว่าได้เรียนในสิ่งที่เกี่ยวกับอนาคตตัวเอง แต่กลุ่มที่เรียนกับครูมีร้อยละ ๕๙, กลุ่มเรียนกับเพื่อนร้อยละ ๒๗ บอกว่าไม่ได้เรียนเรื่องใหม่ๆ กลุ่มเรียนกับครูร้อยละ ๔๖ ไม่ได้เรียนเรื่องใหม่ๆ

อย่างไรก็ตามครูมีจุดแข็งกว่าเพื่อน เช่น กลุ่มผู้เรียนกับครูร้อยละ ๖๙ บอกว่าครูควบคุมการสอนได้ดี ขณะที่กลุ่มเรียนกับเพื่อนร้อยละ ๖๒ บอกว่าผู้สอนควบคุมได้ดี, กลุ่มเรียนกับครูร้อยละ ๑๑ บอกว่าผู้สอนเขินอาย กลุ่มเรียนกับเพื่อนร้อยละ ๒๒ บอกว่าผู้สอนเขินอาย

สำหรับผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า นักเรียนที่เรียนกับเพื่อนรู้สึกมีความพอใจในการเรียนมากกว่ากลุ่มที่เรียนกับครู เพราะได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่าการบรรยาย นอกจากนี้ผู้สอนที่เป็นเยาวชนยังมีทัศนคติที่เปิดกว้าง ไว้วางใจได้ และมีการตัดสินน้อยกว่าครู

นครสวรรค์ได้งบประมาณเพศศึกษา

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครสวรรค์ ร่วมกับหน่วยงานด้านการศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์ และโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ จะดำเนินงานเพศศึกษาในสถานศึกษาในนครสวรรค์ โดยใช้งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากบชีโอ ทั้งนี้โครงการก้าวอย่างจะสนับสนุนความร่วมมือด้านวิชาการ โดยจะเริ่มดำเนินการในปีการศึกษา ๒๕๔๙ นี้

นอกจากนี้เครือข่ายก้าวอย่างฯ ทั่วประเทศยังได้ขยายงานออกไป อาทิ ทีมวิทยากรหลักที่ศูนย์ประสานงานภาคใต้ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้รับเชิญจากหน่วยงานต่างๆ ให้ไปช่วยจัดอบรมเพศศึกษา เช่น ผศ.ดร.แสงอรุณ อิศระมาลัย นำทีมไปจัดอบรมเยาวชนในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา รศ.สุรีย์พร กฤษเจริญ ไปอบรมครูโรงเรียนเทศบาลในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ และอาจารย์อุษา สุชาพันธ์ จากโรงพยาบาลหาดใหญ่ ไปอบรมครูอาชีวศึกษาให้กับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสงขลา

อาจารย์สุจิตรา โปร่งแสง ศึกษานิเทศก์จากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา นำทีมอาชีวศึกษาจัดอบรมให้พยาบาลจากศูนย์สาธารณสุข กทม. เพื่อบูรณาการเพศศึกษาเข้าสู่สถานอนามัยโรงเรียนในสังกัดกทม. อาจารย์กมลทิพย์ ยุทธิวัฒน์ แห่งวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช นำทีมไปจัดอบรมให้กับครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช

บางกอกชอก || ชก

แพริศ ชอย ๑๕

เข้าสู่ช่วงโครงการก้าวอย่างๆ ปีที่ ๓ องค์การแพธขอปรบมือดังๆ เพื่อชื่นชมทีมผู้ประสานงานแต่ละภาคที่สร้างทีม 'ฝ่ายชาย' ลุยเปิดพื้นที่ในจังหวัดใหม่ๆ เพื่อหาเพื่อนร่วมทางด้านเพศศึกษาเพื่อเยาวชน X ทีมโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ อุบลราชธานี รู้สึก 'คักแท้แท้' ที่สามารถจูงมือ จรรยา ดวงแก้ว และทีมจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดยโสธร อินทิรา อมรวงศ์มล มุกุกันท์ และทีมจากโรงพยาบาลอำนาจเจริญ เข้ามาร่วมขบวนการก้าวอย่างๆ ได้อย่างม่วนชื่น X ในการประสานงานกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแห่งใหม่นั้น ยังได้ สมนึก บุญปัญญา สพท.ศรีสะเกษเขต ๒ และ วาสนา คำเพ็ง สพท.อุบลฯ เขต ๑ มาช่วยกันเจรจา 'ภาษาศึกษานิเทศก์' X เพชรน้อย ลิงห์-ช่างชัย คณะพยาบาลศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ หัวหน้าศูนย์ภาคใต้ บอกว่าชอบทำงานเล็กๆ สนุกๆ ไปกับทีม รู้สึกตัวอีกทีโครงการฯ ขยายไป ๙ จังหวัดภาคใต้แล้วจ้า X แม้ว่าศูนย์ภาคเหนือจะยังไม่ลงตัวเรื่องการบริหารจัดการโครงการฯ และการขยายพื้นที่ แต่เสียงตอบรับจากโรงเรียนเดิมก็ยืนยันว่าจะเดินหน้าสอนเพศศึกษากันต่อไป X นอกจากขยายพื้นที่ ภารกิจหลักของทีม Super MT คือ การเพิ่มจำนวนที่วิทยากรหลัก (MT) เพื่อไปช่วยอบรมครูเพศศึกษาในแต่ละภาค จึงได้เกิดการติดต่อพันธมิตรของ Super MT ของแต่ละภาค X จิราภรณ์ สมุทเสนีโต ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ เขต ๑๒ ยะลา และนิจจรา หัสमान โรงพยาบาลจะนะ สงขลา ออกจากพื้นที่ไปช่วยศูนย์อีสาน X ส่วนสุจิตรา ไปร่งแสง หัวหน้าทีมอาชีพศึกษา บ่นว่า อบรมครูเพศศึกษา ๕ รอบน้อยไป เลยหอบหิ้วกมลทิพย์ ยุทธิวัฒน์, พันธุ์เพ็ญ โพธิ์ใบ และพงศ์เดช ยอดพยุง ข้ามหัวไปช่วยอบรมเตรียม MT ของสพฐ.ซะด้วย X อุปกรณ์ แสนทวีสุข ครูเพศศึกษาเวทวันวิทยา อุบลราชธานี เล่าว่า เด็กม.๑ หยิบคู่มือก้าวอย่างๆ ที่ครูวางไว้ในห้องเรียนไปจัดกลุ่มสอนเพศศึกษากันเองในเวลาพักเที่ยง เด็กบอกว่าเรียนเล่มนี้แล้วสนุกดี แต่ครูสอนน้อยไปหน่อย เลยเปิดหนังสือสอนกันเอง X อีอึ... ขวัญเอ๊ยขวัญมา ดิเรก ตั้งสายันต์ ม.ราชภัฏกาญจนบุรี หัวนี้ไหวอย่างแรง เพราะได้รับไหวตจากสาวน้อยสาวใหญ่ ที่เป็น Super MT ให้ได้รับตำแหน่ง 'ขวัญใจทางเพศ' ไปครอง หุหุ X ต้องกราบขอพระคุณบรรดาคุณครูโรงเรียนกทม. ทุกท่าน สำหรับความร่วมมือในการพาน้องๆ เครือข่ายเยาวชน TTAA, V-teen, เพื่อนใจวัยทีน และ YouthNet ร่วมแจกถุงยางบนสถานีรถไฟฟ้ามหานคร บีทีเอส ทำให้เด็กๆ ได้มีโอกาสทำกิจกรรมเพื่อสังคมในช่วงปิดเทอม สาธุ X เปลี่ยนงานจากขอนแก่นย้ายเข้าสู่เมืองบางกอก สุพิศาศ ศรีบุตรวงษ์ ผู้ประสานงานทีมพัฒนาศักยภาพเยาวชน องค์การแพธ ทำงานจนตึกตื่น เพื่อนๆ เห็นใจเลยสั่งพิซซามาเลี้ยงเล่นเอาเจ้าตัวเตี้ยตร้อนเพราะเป็นของแสง เมื่อไหร่จะมีพิซซาหน้าไข่มดแดงน้อ X ท่านที่ต้องการข้อมูล หรือสื่อสิ่งพิมพ์ในโครงการก้าวอย่างๆ ติดต่อ พรพรรณ ทองทองศักดิ์ องค์การแพธ ผู้ซึ่งพูดน้อย แต่ได้งานเน้อๆ

เด็กใช้ถุงยาง ไม่ดีทรบโหน

มนตรี ลินทวิชัย

กิตติพันธ์ กันจันะ

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมีมากทุกยุคทุกสมัย ในระยะที่ผ่านมาจึงมีการรณรงค์ให้เยาวชนใช้ถุงยางให้มากขึ้น กับการต้บต้บ บายถุงยางอนามัยในสถานศึกษา และให้นักเรียนนักศึกษามีส่วนร่วมในการ บายถุงยางอนามัย เพื่อให้เยาวชนเข้าถึงถุงยางได้บ้างขึ้น จนกลายเป็นที่ อกเทียบบอบบู้คนในลับคมมากมาย

มนตรี ลินทวิชัย สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสมุทรสงคราม หรือ 'ครูยุ่น' มีความเห็นว่า 'การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่อง ปกติของทุกวัย แต่กลุ่มเด็กที่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็น เพียงกลุ่มน้อย เพราะถูกเร่งเร้าจากสื่อต่างๆ ตามกระแสสังคม และระบบทุนนิยม ทำให้เกิดการละเลยวัฒนธรรมเดิมของ ไทยไปพอสมควร เช่น พิพากษาคอนันท์ว่าห่าวโบราณ ล้าสมัย' 'สำหรับการพกถุงยางของเด็ก ผมเห็นว่าฝ่ายหญิงจะเป็น ฝ่ายเสียหาย ถูกพิพากษา ถูกประณาม อาจสร้างความกดดัน และเหมือนเป็นการเตรียมตัวที่จะมีเพศสัมพันธ์ตลอดเวลา ทั้งที่เด็กก็ไม่อยากให้ใครรู้ว่าตนเองอยากมีเพศสัมพันธ์ หรือ จะไปมีเพศสัมพันธ์เมื่อไหร่ กับใคร ถ้ามีเพศสัมพันธ์และใช้ ถุงยางก็ถือว่าปลอดภัยระดับหนึ่ง แต่อยากให้พันธ์วัยเรียน คือบรรลุนิติภาวะเสียก่อน เด็กหลายคนติดเช็กส์จนเสียคนก็มี ถุงยางจึงไม่ใช่คำตอบของทุกสิ่งทุกอย่าง'

'ผู้ใหญ่ควรกลับไปคิดแก้ปัญหา หรือยับยั้งการมีเพศ สัมพันธ์ในวัยเรียน โดยเน้นถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นทั้งต่อตัว เด็กและผู้ใหญ่ ตัดใจเอนไซ สิ่งยั่วยุ แล้วใส่สิ่งที่ตรงที่เหมาะสม กับวัยของเด็กเข้าไปแทน'

'เป็นบทบาทของโรงเรียนที่ควรเน้นสอนทักษะชีวิต ให้แก่เด็ก และคำนึงถึงคุณภาพของครูผู้สอน'

กิตติพันธ์ กันจันะ ผู้ประสานงานเครือข่ายเด็กและ เยาวชนภาคเหนือตอนบน และผู้ประสานงานกลางเครือข่าย เยาวชนด้านเอดส์ประเทศไทย มีความเห็นว่า 'จาก ประสบการณ์การทำงานพบว่า เด็กมีเพศสัมพันธ์ในช่วง อายุน้อยลง และมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ติดเชื้อเอไอวี ตั้งครรภ์ ทำแท้งเป็นจำนวนมาก เพราะการเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารที่ไม่รอบด้าน ขาดแหล่งบริการให้คำปรึกษาเรื่อง เพศและเอดส์ที่พอเพียง ที่สำคัญคือเยาวชนเข้าไม่ถึงถุงยาง เพราะมีทัศนคติทางลบต่อถุงยางว่าใครใช้จะเป็นผู้ซ้ำของ เจนจัด นอกจากนี้นโยบายของรัฐไม่เอาจริงเอาจังกับการ สอนเรื่องเพศศึกษา ไม่มีการสร้างบรรยากาศเพื่อให้เกิด การเรียนรู้เรื่องเพศที่รอบด้าน โดยเฉพาะทักษะการจัดการ สัมพันธ์ภาพระหว่างชายหญิง ซึ่งเป็นรากเหง้าของการมี เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน'

'สิ่งหนึ่งที่เราต้องยอมรับคือ ไม่สามารถรู้ว่าเด็กจะไปมี เพศสัมพันธ์เมื่อไหร่ ที่ไหน เพราะการมีเพศสัมพันธ์มีองค์ ประกอบหลายอย่าง ถ้าไม่มีถุงยางก็เชื่อว่าไม่มีเช็กส์ แต่ ถุงยางคือความปลอดภัย ห่วงใยและรับผิดชอบ ช่วยลดการติด เชื้อ การทำแท้ง การตั้งครรภ์ ดังนั้นการใช้ถุงยางเพียงคน เดียว ก็สามารถคุ้มครองสังคมได้'

'ถุงยางจึงเป็นทางเลือกหนึ่งของการมีเพศสัมพันธ์ ที่ปลอดภัย และรับผิดชอบต่อคนไทย' ✕

บทความพิเศษ

สุภัทรา บัวเพิ่ม
ออบการเเพอ

หากจะถามว่าสังคมไทยให้ออกมาเรียกร้องมากน้อยเท่าไรในการ **'ใช้ชีวิต'** อย่างเสรี หรือมีพื้นที่ที่ให้ผู้หญิงออกมาเรียกร้องหรือพูดคุยในเรื่องต่างๆ

คำตอบที่ได้อาจจะว่างเปล่า เพราะในสังคมไม่เคยมีพื้นที่เหล่านี้จริงๆ ทั้งที่มีการเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมกันกับผู้ชายมาหลายต่อหลายครั้ง แต่ภาพที่ปรากฏสู่สังคมกลับเหมือนเดิม คือผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้าและผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง

แม้แต่สิทธิในเรื่องร่างของตนเอง ผู้หญิงก็ไม่ได้เป็นเจ้าของโดยสมบูรณ์

ผู้หญิงไทยไม่มีสิทธิควบคุมหรือพูดถึงเนื้อตัวร่างกายของตนเอง ไม่กล้าแม้จะสัมผัสอวัยวะเพศ เพราะถูกสั่งสอนมาตลอดว่าเป็นของ 'ตัว' 'สกปรก'

ด้วยความเชื่อนี้เอง ผู้หญิงหลายคนจึงเป็นเหยื่อของผลิตภัณฑ์ล้าง 'จิม' เพื่อให้ 'จิม' หอมเป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย

หรือแม้แต่การมีเพศสัมพันธ์ในคู่สามีภรรยา ผู้หญิงมักเป็นฝ่ายต้องยินยอมมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่ไม่เต็มใจ เพราะถูกทำให้คิดเสมอว่าเป็น 'หน้าที่ของภรรยา'

รวมถึงการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อม ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้าคิดจะทำแท้งก็ถูกสังคมประณามว่า 'แม่ใจยักษ์' 'หญิงใจแตก'

แต่ผู้ชายซึ่งเป็นฝ่ายทำให้ผู้หญิงต้องกลับไม่ค่อยถูกมองว่าเป็นคนผิด

คงเป็นเหตุการณ์ปกติของสังคมไทยไปแล้ว เพราะความเชื่อว่า 'ชายเป็นใหญ่' ได้ฝังรากลึกจากการบ่มเพาะผ่านพุทธศาสนาและวัฒนธรรม ทั้งๆ ที่ความจริงผู้หญิงมี 'สิทธิ' ที่จะกำหนดชะตาชีวิต ในเรื่องเกี่ยวกับระบบการเจริญพันธุ์ของตนเอง มีสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลและบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์ที่ปลอดภัย

ผู้หญิงไทย... กับร่างกายที่ไร้อำนาจ

แต่สภาพการณ์ข้างต้นดูเหมือนจะเป็นอุปสรรคสำคัญ ยากจะแก้ไข เพราะการเปลี่ยนแปลงสังคมที่ให้อำนาจ 'ชายเป็นใหญ่' จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้หญิงกล้าที่จะลุกขึ้นมาปฏิบัติค่านิยมวัฒนธรรมเดิมๆ เหล่านั้น

โดยอาจเริ่มจากตัวผู้หญิงเองก่อน ที่ต้องกล้าพูดคุยในเรื่องเพศ เรื่องสุขภาพ ไม่เก็บปัญหาเหล่านี้ไว้เป็นความทุกข์ส่วนตัว มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความช่วยเหลือ ฯลฯ

แต่สิ่งเหล่านี้จะสำเร็จไม่ได้หากเริ่มที่ผู้หญิงฝ่ายเดียว สังคม (ซึ่งหมายถึงคนทั้งหลาย ทุกวัย ทุกเพศ รวมถึงผู้หญิงด้วย!!!) ก็ต้องมีส่วนร่วมเกื้อกูลในสิ่งที่ผู้หญิงเรียกร้องและต้องการ โดยเฉพาะระบบบริการสุขภาพของรัฐ ต้องมีพื้นที่ที่จะให้ผู้หญิงบอกเล่าเรื่องราวสุขภาพตัวเองได้อย่างเป็นส่วนตัว และมีการเก็บรักษาเป็นความลับ

เพื่อให้ผู้หญิงมีโอกาสและทางเลือกที่หลากหลายต่อการตัดสินใจว่าจะมีสุขภาพที่ดีได้อย่างไร ✕

ความอริบผู้หญิงมี 'สิทธิ' ที่จะกำหนดชะตาชีวิต ในเรื่องเกี่ยวกับระบบการเจริญพันธุ์ของตนเอง มีสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลและบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์ที่ปลอดภัย

ชวนทะเลาะกันเรื่องเช็ทส์

พนักไทยเครียดจัดและทะเลาะเบาะแว้งกันแทบ บ้านแทบกลาแหรกบาด อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ไม่น่าเชื่อว่าคนไทยจะโกรธเคืองและแตกแยกทาง ความคิดกันได้ขนาดนี้ด้วยเรื่องการเมือง

คำคน ครุ

“...เด็กมีความคิด
เด็กนึกถึงอนาคต
แต่อาจด้วย
สถานการณ์ชีวิต
บางอย่างที่ทำให้
เด็กมีพฤติกรรม
ที่ครุไม่สบายใจ
ดังนั้นครุต้องมี
ความเชื่อมั่น
และไม่ตัดสินเด็ก
ครุควรมีโอกาสพูดคุย
รับฟังเด็กก่อน
ซึ่งหมายความว่า
ครุต้องทำให้เด็กรู้สึก
และเชื่อว่าครุ
สามารถเป็นที่พึ่ง
บอบเด็กได้”

วรัทธร ชัยเลิศ
ผู้อำนวยการโรงเรียนท่ามะขามวิทยา
จ.ราชบุรี

ที่ผ่านๆ มาความแตกต่างทางความคิดที่ดูเดือตมากๆ มักจะเป็นเรื่องเชิงสังวาส หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องเด็ก

ยิ่งถ้าสองเรื่องนี้มารวมกันเข้าเมื่อไร ความร้อนและความแรงของประเด็นก็ยิ่งเพิ่ม มากขึ้นเท่านั้น

เรื่องเช็ทส์ในสังคมไทยที่ใครต่อใครเชื่ออย่างเป็นจริงเป็นจังว่า ‘มั่ว’ และเป็น ‘อิสระ’ กันอย่างสุดๆ แล้วก็พาลคิดว่าเป็นอาการของความเสื่อมทางสังคม ยิ่งผู้คนออกมา เคลื่อนไหวและโต้เถียงกันในประเด็นเรื่องเพศเรื่องเช็ทส์กันมากๆ ก็ยิ่งถูกทำให้น่าหวาดหวั่นว่า สังคมทำท่าจะไม่มีกฎมีระเบียบกันเสียแล้ว

ความแตกต่างหลากหลายในเรื่องเพศไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับสังคมไทย คนที่แตกต่าง ในเรื่องเพศสภาพ (gender) และเพศวิถี (sexuality) ดำรงอยู่มานานแสนนานใน ‘พื้นที่’ เฉพาะที่หลบซ่อนหรือแยกออกจากบรรดาคนที่เข้าใจว่าตนเอง ‘ปกติ’ ทั้งหลาย เพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกประณามหยามเหยียดทางสังคม

ความเป็นประชาธิปไตยในเชิงเนื้อหา (ซึ่งต่างจากรูปแบบที่เข้าใจกันว่าเป็นเรื่อง การเลือกตั้ง ที่ประชาชนเป็นใหญ่เพียงสองสามวินาทีในคูหาเลือกตั้ง) ที่ให้ความสำคัญ กับเสรีภาพและสิทธิที่จะเป็นหรืออยู่อย่างแตกต่าง ทำให้วิถีเรื่องเพศที่แตกต่างได้ถูก นำเสนอผ่านสื่อกระแสหลักหรือหน่วยงานภาครัฐเพิ่มมากขึ้น จนคนตกอกตกใจและลุกขึ้น มาทะเลาะกันใหญ่โต ตั้งแต่เรื่องเช็ทส์ของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการจะดูแลตัวเองและตัดสินใจเองมากขึ้น ไปจนถึงรูปแบบความสัมพันธ์ที่ไม่ได้จำกัดอยู่ในการแต่งงานระหว่าง ชายหญิง

แต่ดูเหมือนการโต้เถียงระหว่างความเชื่อและวิถีที่แตกต่าง ซึ่งเคยมีสีสันน่าตื่นตาตื่นใจจะเงียบลงไปเรื่อยๆ พร้อมกับกระแสของการทำให้ชีวิตทางสังคมของพลเมืองไทย อยู่ในเรื่องในรอย โดยรัฐเข้าควบคุมกำกับแง่มุมต่างๆ ของชีวิตอย่างเข้มงวด ตั้งแต่ การกำจัดสื่อกระตุ้นเร้าความต้องการทางเพศ ไปจนถึงการควบคุมสถานบริการ

หรือการ ‘ขยายเสียง’ ที่เน้นการปฏิเสธเรื่องเช็ทส์ของเด็ก แทนที่จะให้เด็กได้ ตระหนักถึงแง่มุมที่เป็นมนุษย์อย่างยิ่งของตัวเอง และทางเลือกต่างๆ

อะไรประมาณนี้ทำให้หลายคนอุ่นใจ แต่ก็ทำให้สังคมไทยไม่มีโอกาสพัฒนา เพื่อจะอยู่ กับความหลากหลาย และเสียงที่แตกต่างหลากหลายก็จะเงียบลงไปอีก ทั้งที่การทะเลาะกัน ในประเด็นเช่นนี้เป็นอาการปรากฏหนึ่งของการพัฒนาประชาธิปไตย ที่ความอดทนอดกลั้น ต่ออะไรที่ไม่เหมือนเราเป็นแง่มุมที่สำคัญ

เพราะอย่างนี้ เลยอยากจะเชิญชวนให้ทะเลาะกันให้มากๆ ทั้งในประเด็นเชิงสังวาส และเรื่องเช็ทส์ และเรื่องอื่นๆ (โดยไม่ใช้ความรุนแรงต่อกัน)

เพื่อความก้าวหน้าของประชาธิปไตยไทยต่อไป ✕

ลงบันทึกความคิด

ศศิธรรัตน์ สุตา
องค์การแพธ

บทบาทผู้ใหญ่ ในงานพัฒนาเครือข่ายเยาวชน

ก้าวเข้าสู่ปีที่สามของการดำเนินโครงการก้าวข้ามอย่าง
เข้าใจแล้ว ในหลายพื้นที่เริ่มเห็นเยาวชนลุกขึ้นมาทำงานเรือบ
แพคกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนอย่างมุ่งมั่น เช่น กลุ่มมหาลดัม
นครศรีธรรมราช กลุ่มหมากเล็บแฉวอุดรธานี และเครือข่าย
เยาวชน V-teen

หลายเสียงบอกว่า อยากให้ผู้ใหญ่
ใจดีมาช่วยหนุนเสริม วันนี้จึงชวนอาจารย์
อาชีวศึกษา มานั่งล้อมวงเพื่อลงบันทึก
คิดกันว่า บทบาทผู้ใหญ่ในงานพัฒนา
เครือข่ายเยาวชนควรจะเป็นอย่างไร???

เริ่มจาก **ศักดิ์ชาย โพธิ์รักษา** จาก
วิทยาลัยการอาชีพโคกสำโรง เปิดประเด็น
ว่า 'บุคลากรคนอื่น ๆ ในโรงเรียนที่ไม่ได้เป็น
ผู้สอนหรือผู้เรียนเพศศึกษา ส่วนใหญ่ยังม
ความรู้สึกลัวว่า การสอนหรือจัดกิจกรรมเพช
ศึกษาจะเป็นการยั่วยุ และกระตุ้นให้เด็ก
ใส่ใจในด้านเพศสัมพันธ์'

แต่ **ปริญานุษ โดกระแผล** จากวิทยา
ลัยการอาชีพจอมทอง เชียงใหม่ มีประสบ
การณ์ที่แตกต่างไปว่า 'ในสถานศึกษาเราเ
องการสนับสนุนจากผู้ใหญ่มีสูง สังเกตจาก
คำตอบที่ให้งานเด็กไปสัมภาษณ์ครูอาจารย์
คือทุกคนเห็นความสำคัญที่เด็กจะได้เรียนรู้
เรื่องเพศ เรียนรู้วิธีการใช้ถุงยางอนามัย
เพราะจากสภาพเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน
ทำให้ผู้ใหญ่รู้ว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถห้ามเด็ก
มีเพศสัมพันธ์ได้'

กมลทิพย์ ยุทธิวัฒน์ จากวิทยาลัย
เทคนิคนครศรีธรรมราช มีข้อเสนอว่า 'ทุก
พื้นที่คงมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยถ้า
เด็กจะเป็นผู้จัดกิจกรรมเรื่องเพศ แต่สิ่งที่ครู

ศักดิ์ชาย โพธิ์รักษา
วิทยาลัยการอาชีพโคกสำโรง

ปริญานุษ โดกระแผล
วิทยาลัยการอาชีพจอมทอง เชียงใหม่

กมลทิพย์ ยุทธิวัฒน์
วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

สุษิลา ยันตพงศ์พิพัฒน์
วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชลบุรี

จะช่วยได้ คือการทำอะไรที่เป็นหลักฐ
ยืนยัน เช่น ทำแบบสอบถาม หรือทำ
ประชาพิจารณ์สำรวจความคิดเห็นเป็น
หลักฐาน หรือการช่วยเด็กจัดนิทรรศการ
ประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องเข้าใจ
วัตถุประสงค์ในการตั้งกลุ่มเยาวชนว่าเป็น
ไปเพื่อให้วัยรุ่นได้รู้จักคิดให้รอบด้านก่อนที่
จะตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบชีวิต
ทางเพศของตัวเอง มิใช่การยั่วยุให้เด็กมี
เพศสัมพันธ์กัน'

อย่างไรก็ตาม **สุษิลา ยันตพงศ์-
พิพัฒน์** จากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี
ชลบุรี สะท้อนความกังวลออกมาว่า 'ผู้ใหญ่
มักจะมองว่าเด็กมีปัญหาเรื่องการมีเพศ
สัมพันธ์ หรือท้อง จึงหวังว่าถ้าเด็กได้
เรียนหรือทำกิจกรรมเรื่องเพศแล้วจะไม่มี
ปัญหาเหล่านี้ และอาจจะผู้ใหญ่บางคน
กังวลว่า การที่เด็กมารวมกลุ่มกันจะเป็น
การเปิดโอกาสให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด
และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์'

พงศ์เดช ยอดพยุ่ง
วิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์

พงศ์เดช ยอดพยุ่ง จากวิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์ ร่วมเสนอวิธีการว่า ‘เด็กเขาสามารถสื่อสารกันเอง ถ้าเขามีความสนใจและมีความพร้อมที่จะลุกขึ้นมาทำกิจกรรมกันเอง ผู้ใหญ่ควรเปิดโอกาสและให้เวทีสำหรับเขาได้ทำงานอย่างต่อเนื่อง แต่สำหรับผู้บริหารหรือคณะครูที่ยังไม่เข้าใจ เราเองต้องทำงานร่วมกับเด็กด้วย เช่น ให้เด็กเป็นผู้ทำกิจกรรม แล้วเราคอยเป็นผู้ที่ช่วยชี้แจงให้ผู้ใหญ่ฟังอีกที ให้ผู้ใหญ่ได้สัมผัสได้เห็นและได้รู้ว่าเด็กทำอะไร แล้วผู้ใหญ่จะค่อยๆ ยอมรับเรื่องเพศ เด็กๆ จะได้ทำงานอย่างสบายใจ’

ขณะที่ผู้ผ่านการทำกิจกรรมกับเยาวชนอย่าง **บุญส่ง จำปาบรรพ์** จากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุตรธานี ยกตัวอย่างว่า ‘ถ้าเด็กอยากทำงาน ผมจะสนับสนุนทันที ไม่เคยห้ามเด็ก แม้แต่การที่เยาวชนก้าวอย่างๆ อยากจัดกิจกรรมอบรมแต่ไม่มีงบประมาณ ผมได้ประสานกับหน่วยงานในพื้นที่ที่ทำงานเอตส์ด้วยกัน เช่น อบต. (องค์การบริหารส่วนตำบล) เทศบาล สำนักงานสาธารณสุข และสมัชชาเยาวชน และแนะนำเด็กให้ทำโครงการเสนอไปที่เครือข่ายเหล่านี้ แล้วเด็กก็ได้งบประมาณ’

ศักดิ์ชายสะท้อนความรู้สึกเมื่อได้ฟังความคิดเห็นของเพื่อนครู ซึ่งทำงานร่วมกับเครือข่ายเยาวชนในสถานศึกษาว่า ‘ผมฟังดูแล้วรู้สึกที่นะ จังหวัดลพบุรีเอง

บุญส่ง จำปาบรรพ์
วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุตรธานี

ยังไม่มีมีการกระตุ้นให้กลุ่มเยาวชนลูกมาทำกิจกรรมเพศศึกษาด้วยตัวเอง มีแค่ครูที่สอนและให้คำปรึกษา หรือติดตามช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาเป็นกรณีไป’

อีกข้อเสนอที่น่าสนใจจาก **ทิพย์ภาภรณ์ ดันสุทธิกุล** วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช ก็คือว่า ‘ตัวเราเองจะต้องมีความแม่นยำในข้อมูลและรู้แหล่งค้นคว้าข้อมูลต่างๆ เพื่อช่วยเพิ่มเติมข้อมูลและเป็นทีปปรึกษาให้เด็กมีความชัดเจนในเนื้อหาเรื่องเพศมากขึ้น’

ส่วนเทคนิคในการทำงานกับเยาวชน บุญส่งบอกว่า ‘จากการทำงานกับกลุ่มหมากเล็บแมว แกนนำเองยังมีจุดอ่อนในเรื่องเทคนิคในการถ่ายทอด หรือการจัดกระบวนการกิจกรรมกับเพื่อน เราไปดูเด็กทำกิจกรรมก็เห็น แต่ยังไม่อยากไปยุ่ง เพราะอยากให้เขาทำกิจกรรมเอง แล้วค่อยหาวิธีสะท้อนหรือฝึกให้เด็กมีเทคนิคและทักษะในการจัดกระบวนการเพิ่มขึ้น’

ศักดิ์ชายคิดว่า ‘ถ้ามีเด็กรวมพลังและสร้างกลุ่มขึ้นมา ผมพร้อมที่จะสนับสนุนเขาหลายๆ ทาง เราเองไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นอย่างไร อยากจะให้เกิดกระบวนการทำงานจากตัวเยาวชนเองที่มีจิตสำนึกและสร้างพลังขึ้นมาเอง จะได้ประโยชน์มากกว่าการที่ผู้ใหญ่ไปสั่ง’

สุชิตาเล่าถึงพลังของเครือข่ายเยาวชนให้ฟังว่า ‘เยาวชนจังหวัดชลบุรีก็เพิ่งเริ่มเหมือนกัน และได้จังหวัดนครฯ กับอุดรฯ ที่ทำงานมาก่อนเป็นพี่เลี้ยง พอเด็กรู้จัก

ทิพย์ภาภรณ์ ดันสุทธิกุล
วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

กันเขาก็ช่วยเหลือกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นจุดเริ่มต้นเล็กๆ ของเด็กไม่กี่คนในวิทยาลัยที่อยากทำ เด็กเขาจะต่อกันเร็วมากและมีการประสานงานกันเป็นเครือข่ายของคนที่ต้องการทำงานเพศศึกษาร่วมกัน’

สำหรับการส่งเสริมแกนนำเยาวชนนั้น ทิพย์ภาภรณ์ตั้งข้อสังเกตว่า ‘จะต้องเป็นเยาวชนที่เต็มใจ อยากทำงาน ไม่ใช่การถูกบังคับ และเขาต้องเข้าใจสิ่งที่เขาจะทำอย่างต่อเนื่องจนเรียนจบ และการหาห้องเรียนสอนต่องานด้วย จะได้ไม่สูญเสียทรัพยากร’

กมลทิพย์กล่าวฝากไว้ว่า ‘ถ้าเด็กที่เข้ากับครูได้ บางทีเพื่อนอาจจะไม่คบ แต่กลุ่มที่เกาะเข้ากับเพื่อนได้ดี ครูอาจจะไม่ชอบหน้าและไม่เลือกมาทำกิจกรรม ครูมักจะเลือกคนที่สุดยอดของวิทยาลัย แต่ในการไปสานต่อกับเพื่อนเขาทำไม่ได้เลย การคัดเลือกเด็กต้องพิจารณาเรื่องการเข้ากับเพื่อนได้ด้วย ไม่ใช่เก่งอย่างเดียว’

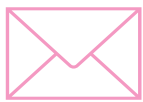
สุชิตาเห็นด้วยและเสนออีกว่า ‘ครูเองต้องคอยช่วยผลักดันให้กลุ่มเกิดความยั่งยืนในการทำงานในปีต่อๆ ไปด้วย มิใช่ปล่อยให้เด็กผลักดันฝ่ายเดียว’

ศักดิ์ชายฝากประเด็นทิ้งท้ายไว้ว่า ‘ครูเพศศึกษาน่าจะนำเด็กแกนนำมาเป็นผู้ช่วยครูในการสอนเพศศึกษาในห้องเรียน เพราะความเป็นเพื่อนจะยิ่งทำให้เขาสนิทและสอนกันได้ดีกว่า’

และจะทำให้ผู้ใหญ่และเพื่อนๆ เกิดความรู้สึกมั่นใจในศักยภาพของแกนนำมากขึ้น ✖

เรื่องประจำฉบับ

ผู้หญิงที่ถูกเรียกว่า 'แม่'

จดหมาย เนื่องในวันครอบครัว

ถึงลูกรัก

ลูกยังจำเหตุการณ์ในวันที่ลูกอยู่ชั้นป.๕ ได้ไหม วันนั้นเป็นวันแม่ ทุกโรงเรียนก็ต้องจัดงานรำลึกพระคุณแม่กัน พอกลับบ้าน ลูกตัดพ้อว่าทำไมแม่ไม่ยอมไปร่วมงาน ครูจับเข่าคุยเรียนทำไมไม่ยอมไปร่วมงานให้มันพร้อมกันทางด้านหลังหรือประชุม แม่อธิบายกับลูกว่า 'เรารักกันทุกวันนะลูก ไม่ต้องแสดงความรักกันเฉพาะวันแม่หรอก วันแม่เป็นเรือรบของโรงเรียนเท่านั้นเอง'

ในวันนั้น แม่ก็บอกเองว่าลูกจะเข้าใจคำอธิบายของแม่ แต่พ่อคุยกับ คุณหมอปรีเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ จิตแพทย์ประจำโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ ทำให้แม่เข้าใจแล้วว่า งานเลี้ยงลูกช่างยากจริงๆ หวานนี้ถึงพ่อแม่อีกจำนวนมากที่ตกที่นั่งเดียวกันคือ อยากสอนอะไรก็พูดออกไปแบบนั้น โดยไม่ทันสนใจว่าลูกจะเล็ก จะโตแค่ไหน

ที่ลำบากกว่านั้นคือ แม่กังวลว่าจะเลี้ยงลูกตามตำราว่าไว้ได้อย่างไร ในเมื่อรูปแบบครอบครัวของเราไม่ได้มีองค์ประกอบตามนิยามที่บอกว่า 'สถาบันของสังคมที่ประกอบด้วยสามีภรรยา และหมายความรวมถึงลูกด้วย' และยังมีพ่อหรือแม่ที่ต้องเลี้ยงลูกตามลำพังในประเทศนี้อีก ๑.๓ ล้านครอบครัว^๑

เมื่อโตที่ลูกและเด็ก ๆ กลายเป็นเด็ก 'มีปัญหา' ทั้งครู หมอ คนอื่นๆ มักโทษว่าเพราะเด็กพวกนี้มาจาก 'บ้านแตก' จะมีใครกล้ายอมรับว่าการดูแลเด็กที่มาจากครอบครัวหย่าร้างนั้น ไม่สามารถใช้ตำราเล่มเก่าได้อีกแล้วบ้าง ซึ่งคุณหมอปรีเสริฐตอบคำถามข้อนี้ว่า

'ถ้าเรายอมรับว่าที่จริงแล้ว ครอบครัวจำนวนมากทั้งในเมืองและในชนบทบ้านแตกสาแหรกขาด ยอมรับแล้วเปิดวงวิชาการคุยกัน เชิญภาคสังคมมาคุยด้วย ความรู้ใหม่จึงจะถูกจัดการและเกิดขึ้น แต่สังคมไม่ยอมรับรูปแบบของครอบครัวในลักษณะอื่นๆ ครอบครัวแปลกๆ ก็กันออกไปก่อน เราจึงไม่มีองค์ความรู้ใหม่ในการรับมือกับครอบครัวแบบใหม่ หรือสังคมแบบใหม่สักที'

พ่อแม่จำนวนมากในยุคของแม่ก็พยายามเลี้ยงลูกแบบที่รัฐบาลป่าวประกาศธงตั้งแต่ว่าปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ว่าให้ช่วยกันทำวันอาทิตย์ให้เป็นวันครอบครัว 'หลายบ้านจึงฝากความหวังเรื่องลูกไว้กับสิ่งต่างๆ นอกบ้านเต็มไปหมด ฝากการพัฒนาลูกไว้กับโรงเรียน ฝากความเก่งของลูกไปที่การเรียนพิเศษ ฝากความบันเทิงเริงรมย์ไว้กับสื่อและห้างสรรพสินค้า'

คุณหมอปรีเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์
จิตแพทย์ประจำโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์

๑ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒

๒ ข้อมูลจากการสำรวจของกระทรวงวัฒนธรรมและสถาบันรามจิตติ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘

๓ คุณธนากร คมกฤษ หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเครือข่ายครอบครัว มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว

ภาพประกอบและปก ผลงานจากกลุ่มเด็กที่ติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มเราเข้าใจ และเครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ประเทศไทย

นั่นเป็นเพราะพ่อแม่ส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจ ขาดความรู้เหมือนที่แม่เองก็เคยเป็น เพราะการจะทำให้บ้านเป็นศูนย์กลางตามความหมายที่ตรงกับตัวอักษรจริงๆ ไม่ใช่พลเมืองบริโศค หมายความว่านโยบายรัฐเองก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย

พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์
อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ความเห็นเรื่องนี้ไว้แม่ขอนำมาเล่าให้ลูกรับรู้แบบคำต่อคำ เพราะเป็นการคุยผ่านทางอินเทอร์เน็ต

To: S-exchange

S-exchange :
อาจารย์คะ ใกล้ถึงวันครบคร้วแล้วละคะ พอถึงวันนั้น ๑๔ เมษา เราก็จะพบคำว่าครบคร้ว คือส่วนสำคัญสำหรับการสร้างสังคม แล้วทุกวันนี้ก็มีความคิดเรื่องครบคร้วคือตัวแบกรับปัญหา

พิชญ์ :
ถูกต้องนะค้าบบบบ

S-exchange :
แต่พ่อแม่ส่วนใหญ่ก็ยังไม่แข็งแรงพอนี้คะอาจารย์

พิชญ์ :
นักสังคมวิทยาสมัยใหม่มักจะชอบบอกว่า ครบคร้วเป็นสถาบันที่สำคัญของสังคมสมัยใหม่ มีหน้าที่กล่อมเกลாதองสังคม ทั้งโรงเรียน และครบคร้วทำหน้าที่อย่างเดียวกันคือ **'ขัดเกลาทางสังคม'** (socialization) เพื่อให้สังคมอยู่ได้ และไม่มี **'เบี่ยงเบน'** (deviance)

S-exchange :
ตอนนี้ครบคร้วก็แย่ โรงเรียนก็เป็นเหมือนคุณ เด็กเลยไม่ตี ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเปล่านั้นคะ

พิชญ์ :
พวกนักวิชาการจะบอกว่า สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว แต่สถาบันสังคมเหล่านี้ยังไม่เข้มแข็งพอใจ ทีนี้ เรื่องนี้มันก็ตอบได้หลายอย่าง

S-exchange :
ยังไงคะ

พิชญ์ :
เช่น อยากให้ดูว่าเป้าหมายของการทำให้สังคมไม่เบี่ยงเบนนั้นมีขึ้นเพื่ออะไร ซึ่งอย่างน้อยอาจมีสี่ประการ คือ ๑. เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของรัฐ คือเชื่อฟังรัฐ ๒. เป็นผู้บริโศคที่มีคุณภาพ คือไม่บริโศคจนทำให้เกิดหนี้และไร้ระเบียบจนนำไปสู่ภาวะหนี้ ๓. เป็นแรงงานที่มีคุณภาพ มีวินัย และ ๔. เป็นเพศชายและเพศหญิงที่มีคุณภาพในการสืบทอดระบบผู้ชายเป็นใหญ่ นี่คือนโยบายของการกล่อมเกลาทองสังคมที่ผมนึกว่ามันมากไปกว่าเรื่องว่าเบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบน เพราะมันคือ **'การขัดเกลาในฐานะการควบคุม'** ครบคร้วมีการควบคุมที่ไม่ใช่การควบคุมทางตรงเหมือนโรงเรียนของรัฐ ครบคร้วไม่ต้องมีการว่าจ้าง

S-exchange :
แล้วไงต่อคะ

พิชญ์ :
การควบคุมของครบคร้วนั้นสลับซับซ้อน มีทั้งส่วนค่านิยมเก่า มีทั้งส่วนที่รัฐคอยส่งเสริมในรูปของครบคร้วแห่งชาติตามอุดมคติ มีทั้งส่วนที่รัฐสนับสนุนในทางรูปธรรม อาทิ การลดหย่อนภาษี การให้ลาคลอด การอุดหนุนการศึกษา

S-exchange :
พอเห็นภาพออกละคะ **'ครบคร้วแห่งชาติ'**

พิชญ์ :
ครบคร้วจึงเหมือนสาขาของรัฐในแบบหนึ่ง

To: S-exchange

S-exchange:

อิมมม

ปัญญ:

ดูเหมือนจะเป็นสถาบันที่อยู่ในสังคม แต่ก็ถูกสร้างและควบคุมกำกับจากรัฐในหลายลักษณะ เพื่อให้สามารถควบคุมสมาชิกของสังคม

S-exchange:

ถ้าเช่นนั้น เด็กที่เติบโตมาแบบยถากรรม มีแค่คนเลี้ยงที่ทำให้รอดตายจนโตหากินเองได้ เด็กแบบนี้จะเป็นอันตรายต่อรัฐหรือคะ ถึงแม้เขาจะไม่ได้มีพฤติกรรมก้าวร้าวก็ตาม

ปัญญ:

แน่นอน เขาไม่ใช่แรงงานที่มีคุณภาพ ไม่ใช่เพศชายและหญิงที่มีคุณภาพ ไม่ใช่พลเมืองที่มีคุณภาพ

S-exchange:

'คุณภาพ' ในความหมายรัฐ ไซไหมคะ

ปัญญ:

ไซ แต่การควบคุมครอบครัวเนี่ยมันซับซ้อน ไม่ง่ายเหมือนตารางสอน ตำราเรียนที่มีการสอบ เพราะในครอบครัวมีการแทรกแซงมากกว่านั้น มีรายการทีวี มีสื่ออื่นๆ มีตำรวจ มีสื่อคอยสอดส่อง เห็นมะ เราจึงควรจะมีมองครอบครัวในฐานะเป็นพื้นที่หนึ่ง ที่การทำงานของอำนาจแทรกซึม และก่อร่างความเป็นตัวตนทางสังคมของเรา ซึ่งในปัจจุบันมันมีพลังที่เข้ามาก่อรูปในหลายแบบ

S-exchange:

เงินเด็กที่โตในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ก็ควรเป็นเด็กที่มีคุณภาพมากเลยนะ ตามความหมายรัฐ

ปัญญ:

ไม่สิ เพราะการเลี้ยงดูเด็กในปัจจุบันมันต้องทำหน้าที่ร่วมกันหลายฝ่ายมาก ที่จะให้การเป็นพล(การ)เมือง ผู้บริโภค และเพศ มันเกิดมาได้ การถูกดูแลโดยรัฐอย่างเดียวไม่พอ มันไม่สลับซับซ้อนเพียงพอที่จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบรัฐทุนและเพศ

S-exchange:

ทำไมต้องสลับซับซ้อนด้วยนะ พล(เมือง)บริโภคนี้ เพื่อให้คนตามไม่ทันหรือคะ

ปัญญ:

เปล่า เพื่อที่จะให้ระบบมันอยู่ได้ และทำงานต่อไป

S-exchange:

แสดงว่าเราไม่สามารถปฏิเสธความจริงนี้ได้ ระบบนี้ได้

ปัญญ:

เปล่า นั่นเป็นตรรกะของมัน แต่เราสามารถมีการเลี้ยงดู การศึกษาที่เสริมอำนาจให้กับสมาชิกในสังคมก็ได้ วิธีคิดแบบนี้ต่างจากการมองว่าพ่อและแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ แต่เราต้องมีเป้าหมายที่ลึกซึ้งกว่าการทำให้คนเป็นคนปกติและเชื่อ

จากคำสัมภาษณ์อาจารย์ คงพอให้ลูกเข้าใจแล้วว่า คนที่เป็นพ่อแม่ยุคของแม่หมดความมั่นใจในการสั่งสอนอบรมลูกไปได้อย่างไร โดยเฉพาะการสื่อสารกับสถาบันอื่นที่ตนไปฝากความหวังไว้คือโรงเรียน ซึ่งแทบไม่ยอมคิดอะไรนอกกรอบ แต่เป็นไปตามที่คุณหมอบประเสริฐวิจารณ์เรื่องการจัดงานวันแม่ให้ฟังว่า

'โรงเรียนมักสอนให้เด็กทำอะไรตามแบบฉบับ ห้ามออกนอกกรอบ เป็นเช่นนี้มาหลายชั่วอายุคนแล้ว จนกระทั่งไม่มีอะไรให้จับใส่กรอบได้อีกแล้ว เรียกว่าทรงผมถึงสีเล็บเท้า ล้วนถูกจับใส่กรอบหมด ในที่สุดก็ต้องนำความรักของพ่อแม่ลูกมาจับใส่กรอบด้วย พุดง่ายๆ ว่าไม่รู้จะสอนอะไร จึงต้องมาสอนเรื่องวิธีรักแม่'

'เรื่องนี้สะท้อนวัฒนธรรมชอกกีดกันของบ้านเราด้วย อะไรที่ไม่เหมือนเราต้องกันออกไป ครอบครัวที่ไม่เหมือนเรา ไม่เหมือนคนส่วนใหญ่ก็ต้องกันออกไปด้วย เรียกว่าหากสถาบันครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคมจริงๆ ก็ไม่น่าแปลกใจเลยที่สังคมบ้านเราพร้อมจะกันชนกลุ่มน้อยไปไว้อบๆ และพร้อมจะฆ่ากันตายตลอดเวลา เพราะแม้แต่หน่วยย่อยที่สุดก็ยังทำตัวเช่นนั้น'

แล้วถ้าเราต้องสร้างการเรียนรู้ใหม่ให้เกิดกับสังคมโดยเฉพาะคนที่ต้องการเป็นพ่อแม่เพื่อให้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของ 'การมีลูกเมื่อพร้อม' ว่าไม่ใช่อยู่ที่การมีรด มีบ้าน มีเงิน มูลนิธิเครือข่ายครอบครัวซึ่งได้เริ่มทำโครงการพัฒนาเครือข่ายครอบครัวในโรงเรียน ธนากร คมกฤต หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเครือข่ายครอบครัว บอกว่า

โรงเรียนก็เชื่อว่าถ้าพ่อแม่อบรมลูกมาดี โรงเรียนก็จะงานเบา พ่อแม่ก็หวังว่าถ้าโรงเรียนส่งเสริมการเรียนรู้ให้ลูกได้ดี ลูกก็จะมีพัฒนาการที่ก้าวหน้า... ช่องทางการสื่อสารระหว่างพ่อแม่กับโรงเรียนควรต้องมีการออกแบบพอสมควร แต่จะเกิดขึ้นได้ นโยบายของรัฐและผู้บริหารโรงเรียนคือปัจจัยสำคัญ หากผู้บริหารมีแนวคิด มีความเชื่อว่าต้องให้พ่อแม่มีส่วนร่วมกับโรงเรียนด้วย โรงเรียนก็ต้องพัฒนาระบบขึ้นมา จนเกิดเป็นวัฒนธรรมความร่วมมือระหว่างพ่อแม่และโรงเรียน'

ธนากร คมกฤต
หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเครือข่ายครอบครัว

To: S-exchange

S-exchange :

ครอบครัวที่จะทำได้ต้องมืองค์ประกอบอะไรบ้างคะ สำหรับอาจารย์

ปิยะ :

ต้องเป็นเครือข่ายที่เชื่อมประสานกับส่วนอื่นๆ เพื่อ ต่อรองกับอำนาจ อาทิ โรงเรียนรุ่นใหม่ เครือข่ายการ เคลื่อนไหวที่ทำให้เพศชายหญิงมีศักดิ์ศรีในการอยู่ด้วยกัน

S-exchange :

จะหาพ่อแม่ที่ 'ฉลาด' แบบนั้นได้ ต้องเริ่มจากเยาวชน รุ่นนี้ยังงี้ดีคะ

ปิยะ :

มันไม่ต้องฉลาดก็ได้ เอาแค่เอาอี้อัด รู้สึกอยากให้ลูกโต ขึ้น อยู่กับคนอื่นได้ ไม่ใช่แค่แข่งแล้วชนะ

S-exchange :

เอ้อ แล้วจะบอกเยาวชนที่กำลังโตมา ถูกสอนเรื่องต้อง ชนะ ต้องเก่งต้องดังงี้ดีละคะ รุ่นนี้สิบอ๊พ

ปิยะ :

คนเดียวนี้เขายังอยากมีลูกหรือ

S-exchange :

แหมมม... อาจารย์เชื่อว่า คนจะไม่มีลูกกันอีกแล้วได้ไง เดี่ยวสูญพันธุ์นะ

ปิยะ :

เปล่า ผมว่าคนที่คิดมากไม่มีลูก คือพวกที่คิดว่ามีลูกเมื่อ พร้อมใจ แต่เป็นการพร้อมทางวัตถุเสียมากกว่า แล้วลูกออก มากก็เป็นวัตถุเป็นโครงการเป็นการลงทุนไปด้วย รุ่นพี่ผม คนหนึ่งเคยบอกว่าเขาอยากมีลูกมาก เพราะเขาอยากมีอะไร ดีๆ ไว้ให้โลกนี้ ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะมีวันนั้นไหม แต่หากคน คิดอย่างนี้ได้

S-exchange :

แต่อนาคตชาติเรากำลังถูกผลิตออกมาโดยพ่อแม่แบบ 'พร้อมทางวัตถุ' ะส่วนใหญ่นี้

ปิยะ :

ผมก็ยังไม่แน่ใจว่าการมีเด็กที่เรียนเก่ง มีวินัย ตามความ คาดหวังของครูนั้นมันทำให้เกิดอะไรกับเด็กเอง

S-exchange :

ฟังแล้ว หดหู่จัง

ปิยะ :

ไม่หรอก มันถึงเวลาต้องเริ่มจากกลุ่มเล็กๆ มันต้อง สร้างขบวนการผู้ปกครองที่ออกมาเคลื่อนไหว แต่ต้องออกมา เคลื่อนไหวให้ลูกเขาอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ด้วย ไม่ใช่แค่ เคลื่อนไหวเพื่อให้ลูกเขาได้ประโยชน์ในหมู่เล็กๆ เพิ่มข้อมูล กิจกรรมให้ผู้ปกครองให้สนทนากับลูก มิใช่ให้แต่คู่มือเลี้ยง ลูก ทำอย่างไรให้ครอบครัวต่อดิตกับโรงเรียนด้วย ไม่ใช่ ประชุมผู้ปกครองปีละครั้ง

S-exchange :

โห อาจารย์ ต้องรื้อวิธีคิดเลยนะ พวกผู้ปกครองไม่ค่อย ชอบไปประชุมกับโรงเรียนหรอก เพราะกลัวถูกไถเงิน

To: S-exchange

ปิยะ :

นั่นไง ระบบโรงเรียนต้องเปลี่ยน ไม่ใช่โรงเรียนขึ้น ตรงต่อรัฐแต่ต้องขึ้นตรงกับสังคม กับผู้ปกครอง กับชุมชน หลักการคือว่า ต้องสื่อสารและขึ้นกับชุมชน แต่นั่นเป็นเรื่องเดียว มันมีหลายระดับที่ต้องทำ แต่สิ่งที่เราต้องสนใจ ในวันครอบครัว

S-exchange :

คือ...

ปิยะ :

ก็คือว่า เราทำอะไรบ้างนอกเหนือจากการพูดแต่เรื่อง สถานการณ์ครอบครัว และแจกรางวัลครอบครัวดีเด่น เรามีการพูดถึงตัวแบบและทางเลือกของครอบครัวใหม่

อิสรระพงษ์ บัณฑิตทอง หรือ 'ดูย มหาชน'

ก่อนจบจดหมาย แม่มีอีกหนึ่งความหวังและเป็นตัวอย่าง ของเด็กที่บอกกับสังคมยุคแม่ว่า เด็กบ้านแตกไม่ได้มีปัญหา เสมอไป เขาคือ **อิสรระพงษ์ บัณฑิตทอง** แต่คนส่วนมากรู้จักเขา ในชื่อ 'ดูย มหาชน' ที่เคยออกรายการทีวีคนค้นคน

ตอนนั้นเขาอายุ ๑๕ ปี เมื่อถามถึงความรู้สึกของเขาต่อ การเป็นเด็กบ้านแตก เขาบอกแม่ว่า แม้จะไม่เคยเห็นหน้าพ่อ ที่ทิ้งแม่ไปตั้งแต่ดูยยังไม่เกิด และต้องอยู่ห่างจากแม่ซึ่งไปทำงาน ต่างจังหวัด มีเพียงตาและยายที่คอยดูแล เขาก็รู้สึกว่าชีวิตตัวเอง มีความสุข เพราะมีตากับยายที่รักเขา และยังมีครูที่โรงเรียน คอยเอาใจใส่และเข้าใจในตัวเขาอีกด้วย

ดูยบอกกับแม่ว่า 'การที่เราจะเป็นคนดีหรือไม่ ไม่ได้เกี่ยวกับครอบครัวหรือพ่อแม่เลย แต่ขึ้นกับตัวเราเอง'

จดหมายฉบับนี้ ดูคล้ายเป็นคำแก้ตัวว่า เหตุใดแม่จึงไม่เคย ไปงานวันแม่ที่โรงเรียนลูกเลย แต่สิ่งที่มากกว่านั้นคือ แม่ เขียนขึ้นเพื่อให้ลูกได้ทบทวนถึงการ 'โยน' ปัญหาเยาวชนว่า หากต้องกลับไปแก้ที่หน่วยพื้นฐานของสังคม คือครอบครัว ละก็ เราจะแก้ได้จริงหรือไม่ยอมรับถึงความเปลี่ยนแปลง และร่วมกันแก้ไขนิยามคำว่า 'ครอบครัว'

รักลูกจะ

แม่เอง

บันทึกของคนว่ายทวนน้ำ

ตกดึก หลับจากผู้เขียนได้ร่วมรายการโทรทัศน์ ‘ถึงลูกถึงคน’ ตอนตบตุ๋นบายอุบายในสถานศึกษา เมื่อคืนวันจันทร์ที่ ๓๐ มกราคม ก็เกิดอาการนอนไม่หลับ (เก็บที่หาวหวิดๆ ระหว่างออกอากาศ)

...มิใช่ตื่นเต้นที่ได้เห็นตัวเป็นๆ ของ คุณสรยุทธ สุทัศนะจินดา ผู้เล่าข่าวคนดังของเมืองไทย แต่ด้วยรู้สึกว่าการทำงานเพศศึกษาของตนเองกำลังถูกสันคลอนด้วย ‘กระแสหลัก’ ที่คัดค้านการติดตั้งอุบายอนามัยในสถานศึกษา

เมื่อนอนไม่หลับ อยู่ในภาวะ ‘จิตตก’ จึงเป็นโอกาสดีที่ได้ทบทวนและตั้งคำถามต่อเป้าหมายของเพศศึกษาว่าจะเป็นอย่างไรร เมื่อเสียงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยในเรื่องนี้...

ยังไม่ทันได้คำตอบ ก็ผล็อยหลับไปก่อน

สายวันรุ่งขึ้น เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่โต๊ะทำงาน ผู้เขียนได้ยินเสียงผู้หญิงปลายสายแนะนำตัวเองว่าเป็นผู้ชมรายการเมื่อคืน โทรมาเพื่อให้กำลังใจและแสดงความคิดเห็นต่อผู้ร่วมรายการพากัดค้านว่า ‘ไม่รู้จักโลกของเด็กวัยรุ่นเอาเสียเลย

พร้อมย้ำว่าทุกคนมีหน้าที่ดูแลลูกหลาน โรงเรียนก็ต้องทำหน้าที่นี้ด้วยเช่นกัน

เธอเองก็เป็นคุณแม่ลูกสอง ซึ่งกำลังเริ่มเป็นหนุ่ม เมื่อวานนี้ลูกชายคนโตพาสาวน้อยคนหนึ่งมาที่บ้าน และแนะนำว่าเป็นเพื่อนสนิท... ‘วินาทีนั้น ดิฉันรู้สึกเลยว่า ลูกกำลังก้าวเดินจากอ้อมแขนเราไปที่ละน้อยๆ แล้วนะ...’

ช่วงท้ายของการสนทนา เธอเผยว่า เคยคุยเรื่องความรักและความรับผิดชอบกับลูกชายผ่านประสบการณ์ของตัวเอง ซึ่งเคยทำแท้งตอนวัยรุ่น พลัดโอกาสรับทุนไปเรียนต่างประเทศ และไม่ได้เรียนจบมหาวิทยาลัยที่ฝันไว้...

ผู้เขียนน้ำตาซึม ซาบซึ้งไปกับการเปิดใจของคุณแม่ท่านนี้ เธอเป็นเสียงสวรรค์... แม้จะเป็นเสียงส่วนน้อย...ที่ทำให้รู้สึกว่า มีเพื่อนกำลังว่ายนน้ำด้วยกัน...เหนื่อย...แต่อบอุ่นใจ

วันก่อน เมื่อเปิดดูเทปรายการย้อนหลัง เพื่ออ่าน SMS ที่ส่งเข้ามาในรายการพบว่า จาก ๑๐๐ ข้อความแรก มีเพียง ๑๒ ความเห็นเท่านั้นที่เห็นด้วย เช่น ‘สมัยนี้ ห้ามไม่ฟัง ก็ให้ป้องกันไปดีกว่าติดโรคหรือท้อง’ ‘ปัจจุบันนักเรียนมีเช็ทส์กันมาก’ หรือ ‘โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว เด็กมีเพศสัมพันธ์กันเร็วขึ้น ให้เด็กป้องกันดีกว่า’ ฯลฯ

ขณะที่เสียงคัดค้านก็เท้านักไป ที่ ‘ชายอุบายๆ ก็เหมือนซีโพร่งให้กระรอก’ ‘จะเปลี่ยนโรงเรียนให้เป็น

โรงแรมมานูรูดหรือไร’ ‘แก้ที่ปลายเหตุ’ ‘ไปติดที่หอพัก สถานบันเทิงดีกว่า’ ฯลฯ

เมื่อวิเคราะห์เหตุผลทั้งเสียงข้างมากและข้างน้อย ผู้เขียนเห็นว่า มีฐานคิดไม่ต่างกันเลย คือการให้คุณค่า ‘อุบายอนามัยเท่ากับเพศสัมพันธ์’ (แค่นั้นเองนะหรือ???)

ขณะที่เพศศึกษาที่ทำอยู่ตอนนี้ คือการส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้เข้าใจเรื่องเพศที่รอบด้าน หลากหลาย และมีศักยภาพในการคิด วิเคราะห์ โดยเชื่อมั่นว่าเยาวชนสามารถตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตนเองได้...

ดังนั้น จึงเป็นงานหินๆ ของคนทำงานเพศศึกษาหากต้องการเปลี่ยน ‘ระบบคิดกระแสหลัก’ ที่มองเรื่องเพศจำกัดแค่เรื่อง ‘เอากัน’ อย่างเดียว

สุดท้าย ดวงตาผู้เขียนก็เห็นธรรมชาติหนึ่งว่า คงไม่มีวันที่ทุกคนบนโลกนี้จะคิดเห็นตรงกันเรื่องเพศ... แต่จะอย่างไร...ที่จะให้แต่ละคนมีที่ยืนอย่างปลอดภัย และมีความสุขตามวิถีทางของตน...

โอม...เพียง!!! ✕

น้ำอิมโ

เพื่อนคนหนึ่งเปรยๆ เเซบกระตุนให้คิดต่อว่า ‘อุบายไม่ใช่ปลายเหตุ... และเอดส์ก็ไม่ใช่สาเหตุที่ควรทำให้ใช้อุบาย’ ใครเข้าใจว่าอย่าปอริก็ตามนั้นแหละ (ฮา)

หยุดคบกับลูกชาย

ถามชายพนอร์

หยุดคิดถึง รำคาญตา และรู้สึกว่าเป็นเรื่องประหลาดมากเลยที่ลูกชายลงชอบใส่กางเกงแล้วให้เห็นกางเกงในโผล่ออกมาบ้างละ กางเกงนอกคางอยู่ที่แก้มกันจนจะหลุดมีหลุดแหล่บ้างละ มันอะไรกันเนี่ย แพชชั่นสมัยนี้ทำไมถึงประหลาดล้ำ ช่วยอธิบายให้คนแก่หัวหงอกอย่างลุงเข้าใจทีเถิด ว่าควรจะเจรจากับลูกชายเรื่องการแต่งตัวแบบนี้ดีไหม แล้วถ้าจะคุย คุยยังไง (อ้าว ก็กลัวลูกหาว่าเซยเหมือนกันนะ)

จาก *ลุงผู้รักความสงบ*

ใส่กางเกงหลุดชุด

ตอบ ลุงผู้รักความสงบ

แพชชั่น 'หลุด ชุด' นี้ คาดว่าน่าจะเกิดมาจากมิวสิกวิดีโอเพลงต่างๆ ที่มีฉายทาง Free TV และ MTV เมื่อเห็นฝรั่งทำแล้ว 'มันเท' ก็เลยทำกันมั้ง จากนั้นก็แต่งตามๆ กัน (ตามกันแล้วมันจะเป็น 'เด็กแนว' ตรงไหนเนี่ย)

คนที่ใส่ก็อาจเข้าใจว่า ตนเองจะมีคุณสมบัติคือ ดูตัวสูงชันนิดๆ และจะดูโย้วๆ หน่อย

หากคุณลุงรู้สึกไม่ค่อยพอใจกับการแต่งตัวสไตล์ 'หลุด ชุด' ผมแนะนำว่าให้ตกลงกับลูกชายดีกว่าว่า 'ถ้าจะไปไหนด้วยกัน หรือจะมาให้เห็น อย่าใส่มาให้ดูได้ไหม มันรำคาญ'

แต่ก็ควรจะปล่อยๆ เค้าไปบ้างหากจะให้เค้าไปเดิน 'หายาม' หรือ 'JJ' เพราะแพชชั่นก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในชีวิตวัยรุ่น แต่งตัวเซย เพื่อนอาจจะไม่กล้าเดินด้วย

ห้ามไปเดี่ยวจะกลายเป็นไม่มีเพื่อนคบซะ

ถ้าหากมีเพื่อนลูกที่ตามกระแสแพชชั่นบ้างอยู่เหมือนกัน วิธีการพูดคุยก็ไม่ยาก เดินเข้าไปถามแบบเป็นมิตร ด้วยน้ำเสียงคุยปรกติประมาณว่าทำไมชอบการแต่งตัวแบบนี้ จากนั้นก็นั่งฟังเค้าพลาบถึงการแต่งตัวอันเป็นตำนาน แล้วลองคิดว่าเหตุผลมันฟังขึ้นไหม? (ส่วนใหญ่เหตุผลจะ 'ฟังลง' คือฟังไม่ขึ้นนั่นเอง)

แต่ไม่ว่าเหตุผลออกมาเป็นยังไง ข้อตกลงที่เลวร้ายน้อยที่สุด น่าจะออกมาเป็น 'ใส่ไปเที่ยวกับเพื่อน ไปเถอะ แต่ถ้าจะไปด้วยกัน อย่าใส่มาให้เห็นเซียว' ประมาณนี้ละครับ

แต่ตัวผมเองก็ไม่ใส่จนถึงแม้จะไป 'หายาม' ก็เหอะ เพราะรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเข้ากับตัวเอง

แล้วก็เสียวๆ ถ้ามีคนมาตึง มันหลุดจริงๆ ด้วยละครับ (ฮา) ✖

ชายพนอร์เป็นนามปากกาของเด็กผู้ชายวัย ๑๖ ขวบ ชื่ออาสามาทำหน้าที่ตอบปัญหาที่คาโอผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ 'แนวแนว' เย็นลั่นคำถามมาก็ : wanderer_losa@hotmail.com

เฮฮา เหตุผลที่ใช้ถุงยาง

หนุ่มเมืองราด

เมื่อน้องสาววัยรุ่นได้พาเพื่อนทั้งหญิงและชายมาเที่ยวบ้าน พี่สาวซึ่งเป็นอาสาสมัครงานเอดส์จึงเข้าไปพูดคุยกับน้องๆ ทันที่ เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย

พี่สาว : น้องๆ เนี่ย เวลาเมเพศสัมพันธ์ ได้ใช้ถุงยางกันบ้างไม๊

ผู้หญิงนั่งเงิบ แต่ผู้ชายส่วนใหญ่ก็แย้งตอบกันว่า ใช้สิพี่ อันนำความปลาบปลื้มมาสู่พี่สาว คำถามถัดไปจึงยิ่งต่อ

พี่สาว : อี๋ม ดีจัง เอ แล้วเพราะอะไรเราถึงตัดสินใจใช้ถุงยางล่ะ

เหมือนเดิมน้องๆ ผู้ชายก็แย้งกันตอบ ด้วยเหตุผลเช่น ป้องกันท้อง ป้องกันเอดส์ ฯลฯ อันนำความปลาบปลื้มมาสู่พี่สาวอีกครั้ง ยกเว้นหนึ่งหนุ่มที่นั่งนิ่งไม่ตอบ

พี่สาว : แล้วน้องนี่ละ เพราะอะไรถึงใช้ถุงยาง

น้องยิ้มอายๆ : ผมใช้ถุงยาง เพราะมีความรู้สึก ถ้าใช้ถุงยางก็ยังไม่เสียหนุ่ม แฟนผมก็รู้สึกว่ายังไม่เสียสาว ก็เนือยังไม่ได้แนบเนื้อ น้ำก็ได้แนบน้ำ ก็ยังไม่เสียหนุ่มเสียสาวไงละพี่ จริงมะ

คือความเข้าใจ

สมทบค์ อภิวัฒน์นา
มูลนิธิเข้าถึงเอดส์

มารู้จัก VCT กันเถอะ

อีกไม่นานในการทำงานด้านเอดส์ เราคงจะได้ยินการ รณรงค์เรื่อง VCT กันมากขึ้น

VCT มาจากคำว่า Voluntary
Counseling and Testing หรือแปล
แบบง่ายๆ ก็คือ การให้คำปรึกษา
แนะนำกับคนเพื่อการตรวจเอชไอวี

โครงการนี้สำคัญอย่างไร ในเรื่องเอดส์
ต้องทำความเข้าใจก่อนว่า การตรวจ
เลือดเป็นวิธีที่บอกได้ถูกต้องและชัดเจน
ที่สุดว่า คุณติดเชื้อเอชไอวีหรือไม่

ทุกวันนี้ คนส่วนใหญ่จะรู้ว่าติดเชื้อเมื่อ
มีอาการป่วยอันเนื่องมาจากเอดส์

หมายความว่า คนนั้นได้รับเชื้อมา
ระยะเวลายาวนานพอสมควร คือ ประมาณ
๕-๑๐ ปี จนภูมิคุ้มกันบกพร่อง และเกิด
อาการเจ็บป่วยขึ้น และอาจจะเจ็บป่วย
ถึงขั้นเสียชีวิตได้ถ้าไม่รักษา

ในขณะที่เดียวกัน ก็พบว่าคนจำนวน
มากที่ไม่ได้ส่งผ่านเชื้อเอชไอวีให้กับคู่นอน
ของตนเองด้วย ก็เพราะสาเหตุที่ว่า **'ไม่รู้
ว่าตัวเองมีเชื้อ'**

และในขณะที่เดียวกัน ก็พบอีกว่า คน
จำนวนมากต้องเสียเงินไปเพื่อตรวจเลือด
หาเอชไอวีโดยไม่จำเป็น เพราะคิดว่าตัวเอง
มีโอกาสเสี่ยงต่อการรับเชื้อ ทั้งๆ ที่ไม่เสี่ยง
ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายโดยรวมปีหนึ่งๆ
มีไม่น้อย

เพราะหัวใจก็คือ
การรณรงค์และให้คำปรึกษา
เพื่อให้คนประเมินตัดสินใจได้
และมีความพร้อมในการตัดสินใจ
และมีการจัดระบบบริการที่ดี

ในอดีต คนจำนวนมากไม่ยอมรับรู้ผลเลือด เพราะคิดว่า **'เป็นแล้วตาย'** ไม่รู้
จะอย่างไร ก็ไม่รู้ดีกว่า เพราะรู้ไปก็ทำอะไรไม่ได้

แต่ด้วยความก้าวหน้าทางการแพทย์ มียาต้านไวรัสที่สามารถยับยั้งการขยาย
ตัวของเอชไอวีในร่างกายมนุษย์ได้ ซึ่งผู้ติดเชื้อทุกคนควรได้รับยาต้านฯ ก่อนจะป่วย
ด้วยโรคฉวยโอกาสชนิดต่างๆ

ในระบบหลักประกันสุขภาพ ไม่ว่าจะประกันสังคม หรือ **'โครงการสามสิบ
บาทฯ'** ล้วนมียาต้านไวรัสอยู่ในชุดสิทธิประโยชน์ ทำให้ผู้ติดเชื้อสามารถเข้าถึงการ
รักษาด้วยยาต้านฯ ได้มากขึ้นโดยไม่ต้องกังวลกับค่ายา (แต่มากังวลกับเรื่องเอฟทีเอ
ในด้านการผูกขาดสิทธิบัตรยาแทน)

จากสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ทำให้ต้องมาปรับกระบวนทัศน์กันใหม่ว่า **ทำอะไร
ถึงจะทำให้คนประเมินตัวเองได้ว่า มีโอกาสรับเชื้อเอชไอวีจริงๆ หรือไม่ และตัดสินใจได้
ว่าควรจะไปตรวจเลือดเมื่อไรที่จะมีประโยชน์ที่สุด**

อย่าเข้าใจผิดนะครับว่า เป็นการรณรงค์โน้มน้าวให้คนไปตรวจเลือด เพราะได้
ข่าวว่าหลายหน่วยงานชักจะออกอาการเพี้ยน เมื่อพูดถึง VCT

เพราะหัวใจก็คือ การรณรงค์และให้คำปรึกษา เพื่อให้คนประเมิน ตัดสินใจได้
และมีความพร้อมในการตัดสินใจ และมีการจัดระบบบริการที่ดี

ถ้าจะตัดสินใจตรวจ ก็ต้องรู้ว่าจะตรวจเมื่อไร ถ้าพบเชื้อ ต้องรู้และได้รับการ
ว่าสิทธิประโยชน์ในการได้รับการรักษามีอะไรบ้าง และจะต้องเริ่มรักษาอย่างไร
มีระบบส่งต่ออย่างไร

ถ้าไม่พบเชื้อ ก็ต้องได้รับการปรึกษา และอุปกรณ์ในการป้องกันเอดส์กันต่อ
ถ้าตัดสินใจไม่ตรวจ ก็ต้องได้ข้อมูลมากพอและรอบด้านว่า จะทำอะไรต่อไป
นโยบายของสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติชัดเจนว่า จะให้บริการตรวจ
เอชไอวีอยู่ในชุดสิทธิประโยชน์ด้วย

ถ้าจะให้โครงการนี้สำเร็จ ต้องคิดถึงระบบที่ดีที่จะรองรับโครงการ VCT
รัฐบาลใหม่ รัฐมนตรีใหม่ (หน้าเก่า?) พร้อมรียัง ✕

ในโรงเรียนควรมีอะไร?

เป็นข่าวฮือฮาอยู่ช่วงหนึ่ง ก่อนที่กระแสความรื้อแบบของปรากฏการณ์ ‘ขุมนุญภูษาต’ จะทำให้กระแสการเล่นอ์ให้นักเรียนเป็นผู้ขายถุงยางอนามัยในสถานศึกษาลดความร้อนแรงลง

เรื่องนี้เกิดจากการที่ทางเครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์ประเทศไทยหรือ Youth Net เค้าจัดทำถุงยางอนามัยที่ชื่อว่า **Oop!** เพื่อจัดจำหน่ายผ่านแกนนำเยาวชนสู่เยาวชน โดยระหว่างการขายก็จะมีการอธิบายวิธีการใช้ ปัญหา และทัศนคติเกี่ยวกับถุงยางอนามัย รวมทั้งเรื่องสุขภาพทางเพศต่างๆ ตามแนวคิด ‘**ถุงยางอนามัยพูดได้**’ เพื่อให้เยาวชนได้เข้าถึงถุงยางมากที่สุด มีทางเลือกในการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และมีสุขภาพทางเพศที่ดี

หลังจากที่แนวคิดที่จะให้นักเรียนขายถุงยางอนามัยในสถานศึกษาเป็นข่าวขึ้น กระแสแรงดัน เห็นต่าง ก็ปรากฏสู่สาธารณะ เช่น

‘ขนาดตั้งตู้ขายถุงยางผมยังไม่เห็นด้วย ยังจะมาให้นักเรียนขายอีกหรือซักรูปกันใหญ่’

‘การขายถุงยางมันผิดที่ผิดทาง ไม่ควรไปอยู่ในโรงเรียนหรือสถานศึกษา’

‘หากเด็กเห็นถุงยางอนามัย ก็จะทำให้มีเซ็กส์มากขึ้น’ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ในเบื้องต้นนี้ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ที่จะมีการจำหน่ายถุงยางอนามัยในโรงเรียน เราก็น่าที่จะสำรวจดูเหมือนกันว่า แล้วในสถานศึกษาควรมีหรือควรทำอะไรกันบ้าง เพื่อให้เยาวชนมีสุขภาพที่ดี?

สิ่งที่จำได้คือ ที่ผ่านมากในโรงเรียนมีสินค้าที่ทำลายสุขภาพมากมาย เช่น น้ำอัดลม ผลไม้ดอง ขนมหวานต่างๆ คำถามคือว่า แล้วมีอะไรบ้างที่ทำให้เยาวชนมีสุขภาพดี?

เป็นไปได้ไหมที่เราอาจจะนำเรื่องถุง

ยางอนามัยมาถกกันในสถานศึกษาต่างๆ ให้กว้างขวางว่า จริงๆ แล้วถุงยางอนามัยทำให้เยาวชนมีสุขภาพทางเพศที่ดีหรือไม่ เพื่อจะนำไปสู่ทางออกที่ว่า ในโรงเรียนควรมีถุงยางอนามัยหรือไม่ อย่างไร

เช่น สถานศึกษาอาจจะตั้งวงเพื่อชวนกันคุยว่า หากเราห้ามเยาวชนมีเพศสัมพันธ์ แล้วเรารู้หรือไม่ว่าเขาจะไม่มีเพศสัมพันธ์กันจริงๆ และหากเขามีเพศสัมพันธ์ เขาจะมีอย่างปลอดภัยได้อย่างไร?

หรือหากเยาวชนมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน จะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขาบ้าง? ผลดี ผลเสีย ของการมีเพศสัมพันธ์ด้วยการใช้ถุงยางอนามัยมีอะไรบ้าง?

คำถามที่ตั้งขึ้น ควรจัดให้มีการแลกเปลี่ยนระหว่างครูอาจารย์กับนักเรียน โดยอาจจะใช้ถุงยางอนามัยเป็นสื่อในการเรียนรู้ ลองให้นักเรียนได้สัมผัสและตั้งคำถามแลกเปลี่ยนหาคำตอบร่วมกัน ดีกว่าการสอนสั่งว่าแบบนี้ดี แบบนี้ไม่ได้

หากนักเรียนมีข้อมูลความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยอย่างรอบด้าน มีการแลกเปลี่ยนทัศนคติร่วมกันโดยไม่มีการตัดสินว่าแบบไหนถูกผิด ก็อาจจะถามเยาวชนต่อว่า ในโรงเรียนควรมีถุงยางอนามัยไหม? และฟังคำตอบจากเยาวชนว่าเป็นอย่างไร

แบบนี้เยาวชนก็จะได้มีโอกาสมองในมุมของตัวเอง และมีส่วนร่วมที่จะเลือกและรับผิดชอบสุขภาพของตัวเอง ท่ามกลางกระแสสังคมใหญ่ที่อาจมีการถกเถียงเพียงแค่ว่าควรหรือไม่ควรโดยไม่รู้จบ ✕

หนุ่มเมืองราด

พ่อบอกว่า..

ในการทำกิจกรรมกับคนทำงานเรื่องเพศแห่งหนึ่ง ซึ่งมีทั้งแกนนำวัยรุ่นและคนทำงานโครงการในชุมชน มีกิจกรรมหนึ่งให้เขียนเติมคำ พ่อของฉันบอกฉันเรื่องเพศสัมพันธ์ว่า...

คนที่ ๑ : จำได้ว่า พ่อเคยบอกผมว่า ทำอะไรใครก็ต้องรับผิดชอบเขาด้วยนะ

คนที่ ๒ : แต่พ่อบอกผมว่า เป็นเรื่องกำไรชีวิต ถ้ายังไม่แต่งงาน

คนที่ ๓ : พ่อบอกดิฉันว่า ถ้าเกิดไปมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่ง มึงตาย

หลายคนก็เล่าเรื่อง พ่อของดิฉันบอกดิฉันว่า... จนกระทั่งมาถึงน้องเยาวชนคนหนึ่งซึ่งดูภายนอกเป็นชาย แต่จิตใจเป็นหญิง... ก็ยกมือเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วย

น้อง : พ่อของดิฉันบอกดิฉันเรื่องเพศสัมพันธ์ว่า... (อายหน้าแดง พร้อมยกกระดาษที่เขียนปิดหน้าไว้ และพูดเสียงเบาๆ) มีเพศสัมพันธ์ได้แต่... ห้ามมีกับผู้ชาย หนูจึงยังไม่ถึงวันนี้เลย

ท่าโบตี นักศึกษาชอบแต่ตัวยั่วเซ็กซ์

ถาม : ทำไมการแต่งตัวของผู้หญิงวัยรุ่นโดยเฉพาะชุดนักศึกษาเดี๋ยวนี้นี้เหมือนเชิญชวนให้มีเซ็กซ์ สถาบันการศึกษาทั้งหลายทำไมไม่กวดขันเรื่องการแต่งกายที่ไม่ใช่ชุดนักศึกษา ดูแล้วเป็นชุดผู้หญิงหากินชัดๆ แต่พอผมเกิดความรู้สึก 'อยากล่อ' ผมกลับเป็นฝ่ายผิคนะหน้า เอ้อออออ... ผมไม่ใช่ก้อนอิฐนี่นา

จาก *ชายอกสามศอก*

ตอบ : หลานเอ๊ย... ใจเย็นๆ หน่อย ดับอารมณ์เห็นลักนิตนะ (คือถ้าหลาน 'อยากล่อ' มากกกก น่าว่าตอนนี้หลานไปล่อกับเสาไฟฟ้าก่อนนะ รีบเข้า ก่อนที่เขาจะแปรรูปเดี๋ยวลานจะล่อไม่ได้)

เรื่องแรก จากฉายาของหลานเนี่ย น้าว่าหลานเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า? เหมือนกับหลานเชื่อว่า ชายอกสามศอกนั้นเขากำหนดกันที่การมีเซ็กซ์ เหมือนกับที่หลานพูดว่า การยั่วชวนนั้นทำให้หลานซึ่งเป็นชายอกสามศอกไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากอยากมีเซ็กซ์ ทำไมหลานไม่คิดว่า การเป็นผู้ชายนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ๆ ได้ หรือทำไมไม่มองว่า คนๆ นั้นเป็นคนเหมือนกันเฉยๆ ไม่ต้องแบ่งเพศ แล้วลามไปถึงการมีเซ็กซ์

เรื่องที่สอง คือทำไมหลานต้องรู้สึกว่าการที่ผู้หญิงคนหนึ่งเขาแต่งตัวแบบหนึ่งแล้วมันเป็นการเชิญชวนให้มีเซ็กซ์ เขาอาจจะแต่งตัวด้วยเหตุผลหลายอย่างก็ได้ เช่น เขาอาจจะอยากเชิญชวนให้มีเซ็กซ์ แต่เขาอาจไม่ยอมมีเซ็กซ์จริงๆ ก็ได้ *เขาอาจอยากมีเซ็กซ์ แต่เขาอาจไม่ยอมมีเซ็กซ์กับหลานก็ได้*

เขาอาจรู้สึกว่ามันสวย รู้สึกว่าเป็นที่สนใจ ก็ได้
ไม่แน่นะ เขาอาจมีสิทธิ์เลือกอย่างจำกัดกว่าที่หลานคิดนะ เพราะเสื้อผ้าแบบนี้มันอาจจะหาซื้อได้ง่ายกว่าแบบอื่นๆ ก็ได้

ดังนั้น หลานต้องอย่างเพิ่งด่วนสรุปนะ ว่าเขาเชิญชวนให้มีเซ็กซ์ หลานน่าจะข่มอารมณ์ตัวเองหน่อย แล้วลองถามตัวเองดูอีกนิดว่า ทำไมหลานเห็นนักศึกษาแต่งตัวแบบนั้นแล้วอยากมีเซ็กซ์ ซึ่งอาจจะปัญหาของหลานเองหรือเปล่า

เรื่องที่สาม หลานเอาส่วนไหนคิดว่า การแต่งตัวแบบนั้นเหมือนผู้หญิงหากินชัดๆ อันนี้มากไปสักหน่อย หลานไม่ควรด่วนประเมินคนอื่นตามความเห็นและอารมณ์เห็นของหลาน

เรื่องที่สี่ น้าไม่คิดว่ามหาวิทยาลัยมีหน้าที่กวดขันเรื่องการแต่งตัวของนักศึกษาด้วยการอ้างอิงและกล่าวหาว่านักศึกษายั่วเซ็กซ์ トラบไตที่มหาวิทยาลัยไม่ได้จัดหาที่ให้เกิดกร่วมเพศกันในตึกเรียน หรือปล่อยให้มีการค้าประเวณีในมหาวิทยาลัย

สิ่งที่จะแก้ปัญหาเรื่องการแต่งตัวยั่วเซ็กซ์ได้เนี่ย อยู่ที่ตัวของหลานเอง อยู่ที่บรรดาชายอกสามศอกนี้แหละครับ ถ้าเราเฉยๆ อะ ไม่ตื่นเต้น ก็ยั่วเราไม่ได้หรอกครับ หลานจะได้ไม่ผิด หลานต้องหัดมีความอดทนอดกลั้นไว้บ้าง อันนี้มันเป็นเสน่ห์ และเป็นความดีงามของหลานเอง

และที่สำคัญ หลานแหละเป็นกำลังสำคัญของมหาวิทยาลัยทีเดียว
น้าไม่ได้บอกว่าคนเราไม่ควรมีเซ็กซ์นะ แต่วันหนึ่งหลานจะรู้ว่าเซ็กซ์มันมีหลายระดับ มีหลายความมัน และมีหลายความพร้อม

แค่คิดจะไปล่อเขาโดยคิดเอง หินเองแบบหลานเนี่ย มันไม่มันหรอก... หลานเอ๊ย...

รักของเรา ทำให้คนอื่นต้องเจ็บ

ถาม : การที่เรารักใคร่ซักคน แล้วทำให้ใคร่อีกคนเจ็บปวด... เราควรจะทำอย่างไร... ช่วยบอกที

จาก หนูเมย์

ตอบ : ความรักเป็นทั้งกิจกรรมและเป็นการสื่อสาร การที่หลานไปทำให้คนอื่นเจ็บปวดมันมีด้วยกันหลายเหตุปัจจัย

ถ้าเขาเจ็บปวดเพราะคิดไปเองก็เป็นเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าเขาเจ็บปวดเพราะหลานไม่ได้สื่อสารที่ชัดเจนตั้งแต่แรก อันนี้เป็นปัญหาที่หลานเกี่ยวข้องกับตัวอย่างแน่นอน

ความรักจะเป็นเรื่องที่มีเหตุผลหรือไม่? อันนี้ตอบได้ยาก

ตอบได้แค่ว่า **ความรักที่สวยงามย่อมไม่ทำให้คนอื่นเจ็บปวด**

สิ่งที่หนูเมย์ทำได้ คือขอโทษเขาซะ แล้วหลีกเลี่ยงที่จะทำให้เขาเจ็บปวดไปกว่าเดิม

ในขณะเดียวกัน ความรักนั้นต้องไม่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง

นำว่าหนูเป็นคน 'น่ารัก' ตรงเริ่มรู้สึกว่า ความรักของเราเกี่ยวข้องกับ ความเจ็บปวดของคนอื่นด้วยนะ

ครูเพศศึกษาทำใจไม่ได้เมื่อลูกสาวพกถุงยาง

ถาม : มีคนบอกว่า สังคมไทยมองเรื่องเพศเป็นเรื่องของคนอื่น ถ้าลูกคนอื่นทำอะไรผิด ในฐานะเป็นครูสอนเพศศึกษา เรากล้าบอกคนอื่นได้ว่าต้องเข้าใจเด็ก แต่พอเป็นลูกของเราทำ กลับเดินผาง เลยอยากรู้จริงๆ ว่า นารีรับได้ไหมถ้าเจอว่า ลูกสาวนำพากลูดยางอนามัยไว้ในกระเป๋า ดินนึ่งเพิ่งเจอกับลูกตัวเองมา ทำใจไม่ได้เลย ทำไมหนอ...

จาก แม่ที่สอนคนอื่นได้ สอนลูกตัวเองไม่เป็น

ตอบ : ผมยังไม่มีลูก และเชื่อว่าหากวันหนึ่งมีลูก โลกคงเปลี่ยนไปมากกว่านี้อีกครับ

ผมว่าประการแรกในฐานะคนนอกนะครับ ผมขอเสนอว่าเราคงต้องเปลี่ยนวิธีคิดจากเรื่องของ **'การทำใจ'** และ **'การเข้าใจ'** มาสู่เรื่องอื่นๆ ก่อนน่าจะดีนะครับ เพราะยังมีอีกตั้งหลายเรื่องที่คุณทำได้ ไม่ใช่แค่เข้าใจหรือทำใจ

ถ้าจะเริ่มต้องเริ่มที่เข้าใจตัวเราก่อนจะดีไหมครับ และอย่าเพิ่งเริ่มคิดว่าลูกโตหรือไม่โต เพียงเพราะเราเจอเขามีพฤติกรรมเช่นนั้น ทั้งที่บางทีอาจไม่มีอะไรร้ายแรงเหมือนที่เราคิดไปเสียทั้งหมดหรอกครับ

เรื่องนี้จึงไม่ใช่เรื่องของการสอนคนอื่นหรือลูกตัวเอง แต่อาจจะเป็นเรื่องของการสอนตัวเราเป็นจุดเริ่มต้น

และถ้าการเข้าใจยังเริ่มขึ้นไม่ได้ เราคงต้องเริ่มต้นจากการพิจารณาเรื่องราวทั้งหมดจาก **'ความเป็นห่วง'** ก่อน เพราะความห่วงเป็นฐานอย่างหนึ่งของความรัก และเป็นขั้นหนึ่งที่จะนำไปสู่ความเข้าใจ

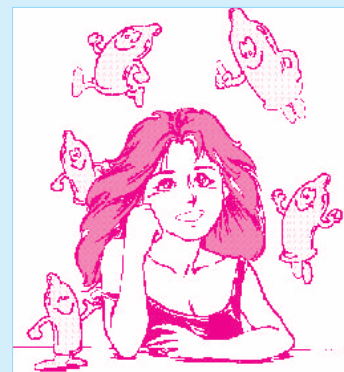
ความเป็นห่วงลูกนี้เป็นสิ่งที่อยู่ลึกๆ ในใจของคุณแม่หรือเปล่าครับ?

และถ้าความเป็นห่วงเป็นองค์ประกอบสำคัญทางอารมณ์ที่คุณแม่มีต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ผมก็แอบเชื่อว่าพ่อแม่จำนวนไม่น้อยไม่ได้กังวลหรือโกรธเรื่องลูกสาวมีเพศสัมพันธ์หรอกครับ

แต่กังวลว่าลูกสาวจะถูกหลอก ลูกสาวไม่มีวุฒิภาวะในการตัดสินใจ อะไรทำนองนี้เสียมากกว่า

ไปๆ มาๆ เรื่องที่เราพูดกันนั้น กลับไม่ได้เกี่ยวข้องกับถุงยางและการร่วมเพศ ในความหมายของการสืบพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต แต่มันเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ทางอำนาจเสียมากกว่า

ช่วงมองนี้อย่าเพิ่งเริ่มที่ความเข้าใจหรือทำใจเลยครับ มาเริ่มที่ความเป็นห่วงก่อน แล้วควบคุมเรื่องความเป็นห่วงเอาไว้ให้ได้ดีกว่าครับ ✕

เคล็ดลับลับห้อง

วารานุช เชนอร์โลกค
อบคการแพธ

กับสนุกและได้สาระ

หลายครั้งที่คุณครูในโครงการก้าวอย่างเข้าใจ ละหอนถึงผลลการนำแผนการเรยนรูเพคศิกษาไปใช้ว่า เด็กๆ สนุกสนานกับกิจกรรม ทำให้เห็นว่าการจัดการเรยนรูแบบ ‘เด็กเป็นสำคัญและมีส่วนร่วม’ เป็นอย่างไร

เด็กมีความสุข คุณครูมีความสุข นับเป็นนิมิตหมายที่ดีของบรรยากาศการเรยนรู แต่ไม่พอค่ะ เราต้องไปกันอีกขั้นหนึ่ง คุณครูต้องถามตัวเองทุกครั้งว่า หลังจากจบคาบเรยนอันสนุกสนานนั้นแล้ว เด็กๆ ได้ ‘เรยนรู’ อะไรบ้าง?

คำถามนี้สำคัญคะ เราจัดกระบวนการเรยนรู เพราะมุ่งหวังให้เกิดผลลัพธ์การเรยนรูในผู้เรยน ดังนั้นทุกแผนการเรยนรูจึงต้องมี ‘วัตถุประสงค์การเรยนรู’

แผนการเรยนรูหลายๆ แผน ที่ออกแบบบนฐานของการให้ผู้เรยนมีส่วนร่วม มักมีกระบวนการที่ทำให้ผู้เรยนได้ลงมือทำกิจกรรมบางอย่าง แล้วจึงนำไปสู่การพูดคุยแลกเปลี่ยนเพื่อสรุปสิ่งที่แต่ละคนได้เรยนรู

แน่นอนว่า แต่ละคนอาจเรยนรูแง่มุมที่ต่างกัน ต่างจากการเรยนการสอนแบบเดิมที่ครูเป็นคนบอกคำตอบสุดท้ายที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว

อย่างไรก็ดี จุดแข็งก็อาจกลายเป็นจุดอ่อนได้ หากใช้โดยขาดความเข้าใจ

กิจกรรมการเรยนรูที่ผู้เรยนมีส่วนร่วม เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งมิใช่หัวใจของการเรยนรู ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการที่ครูชวนคิด วิเคราะห์ในกิจกรรมที่ทุกคนได้ลองลงมือทำ

แต่หากครูไม่ยึดตรง ‘วัตถุประสงค์การเรยนรู’ ให้มั่น ไม่วางแผนจัดการเวลาที่มีให้สอดคล้องกับกิจกรรม สิ่งที่มีเกิดขึ้นในห้องเรยน คือ การใช้เวลากับการทำกิจกรรมมาก เพราะเป็นขั้นตอนที่สนุกสนานจนไม่มีเวลาที่จะชวนคิด วิเคราะห์ และสรุปการเรยนรูที่เกิดขึ้น ทำให้หลายครั้งเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ทุกกลุ่มนำเสนอ คุณครูต้อง รีบสรุปเพราะหมดเวลา

เช่นนี้แล้ว ขั้นตอนสำคัญจึงมักขาดหายไป คือการตั้งคำถามเพื่อให้เด็กๆ ได้สะท้อนสิ่งที่ได้เรยนรู อภิปรายแลกเปลี่ยนโต้แย้งแล้วช่วยกันสรุปว่า กิจกรรมที่เราาร่วมกันทำวันนี้ เราได้เรยนรูอะไรบ้าง

ตัวอย่างเช่น แผนการเรยนรู ‘นักข่าวตัวเด็ด’ ที่ต้องมีการแสดงบทบาทสมมติเหตุการณ์หนึ่ง จากนั้นแต่ละกลุ่มซึ่งเป็นตัวแทนสำนักข่าว จะต้องรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนที่ครูต้องให้ความสำคัญคือการกระตุ้นให้นักเรยน ‘ฟังเนื้อหา’ ที่แต่ละกลุ่มนำเสนอ และการชวนคิดวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง มิใช่เน้นเพียงการแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอของแต่ละกลุ่ม การเฉลย และท้ายสุดเป็นคุณครูที่สรุปให้นักเรยนฟัง

นั่นย่อมาหมายความว่า ต้องจัดเวลาให้กับการพูดคุยแลกเปลี่ยน ซึ่งมากกว่า ๕ นาทีสุดท้าย และหากประเมินแล้วว่า ๑ ชั่วโมงที่มีอาจไม่พอ (อันหมายถึง อาจยังไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรยนรู)

เราจะจัดการอย่างไรได้บ้าง นอกจาก ‘คุณครูเลยต้องช่วยสรุปให้’

ณัฐเมือธราด

ไม่ค่อยจะ... ไร

ในการทำงานเอดส์กับคนงานในสถานประกอบการ เจ้าหน้าที่โครงการก็เข้าไปโรงงานบ่อยๆ จน ‘หนิดหนม’ กับคนงานพอสมควร วันหนึ่งเจ้าหน้าที่ก็ไปเยี่ยมตามปกติและพบกับหัวหน้าคนงาน...

เจ้าหน้าที่ : เป็นไงบ้างพี่ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน

หัวหน้า : ไม่ค่อยดีเท่าไร มีปัญหาเรื่องระบบขับถ่ายบัสสวะ ฉีไม่ค่อยได้

เจ้าหน้าที่ : อ้าว เป็นอะไรล่ะ แล้วไปหาหมอหรือยัง

หัวหน้า : ก็เพราะไปหาหมอมานี้แหละ ถึงทำให้ผมฉีไม่ค่อยได้

เจ้าหน้าที่ : แล้วเกี่ยวกันยังไง

หัวหน้าพูดอย่างภูมิใจ : ก็ผมปวดที่ข้อมือ ก็เลยไปหาหมอให้ดูหน่อยว่าเป็นอะไร... หมอตรวจแล้วก็บอกว่าไม่เป็นอะไรมากร แต่ห้ามยกของหนัก ห้ามยกอย่างนี้แล้วทำไ้ได้ เวลาปวดฉีก็ต้องทนเอา แหม ก็ของมันหนักนี่ ก็ลำบากหน่อย ฮิฮิ

เมื่อครูพละ มาผลิตขอบ

‘ก๊ิบเก้’

และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ของนักเรียนอีกทางหนึ่ง
นอกจากนั้นครูฝ้ายได้ไปที่แผนกผ้าของวิทยาลัยฯ
ชักชวนให้นักเรียนที่สนใจทำที่ผูกผมและที่หนีบผมจากเศษผ้า
ที่เหลือจากการตัดเย็บมาขายส่งในราคา ๒๕ บาท และนำ
ไปขายที่ตลาดในราคา ๒๙ บาท

เพียงเวลาไม่ถึงครึ่งปีทีครูฝ้ายมีรายได้เสริมเดือนละหมื่น
กว่าบาท ครูฝ้ายก็สามารถเปิดร้านของตัวเองที่หน้าวิทยาลัย
อาชีวศึกษา ชื่อร้าน**ขิตธน์กับสาธิตา**

ครูฝ้ายจะเป็นผู้ผลิตและหาสินค้าเข้าร้าน โดยมีพี่สะใภ้

และพี่ชายที่ลาออกจากงานมาช่วย
ดูแลร้าน และยังมีแผงในตลาดเปิด
ท้ายในเมืองอีก ซึ่งถ้าวันไหนไม่มี
สอนภาคค่ำครูฝ้ายก็จะไปช่วยขาย
ด้วย

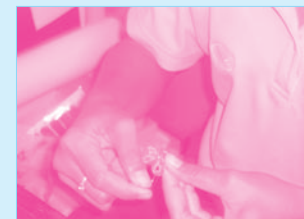
เมื่อถามถึงกำไรก็ได้คำตอบว่า
อาชีพนี้มีกำไรเป็น ๑๐ กว่าเท่าของ
ราคาต้นทุน (โอโฮ!) เพราะวัสดุที่นำ
มาทำนั้นราคาไม่แพงมาก ประกอบ
กับถ้ามีโอกาสได้ไปประชุมหรือทำ

ธุระที่กรุงเทพฯ ก็จะแวะไปหาซื้อวัสดุที่สาเหิง ถือว่าประหยัด
ต้นทุนไปได้ หรือไม่ก็ให้พี่สาวส่งของมาให้จากกรุงเทพฯ

สำหรับต้นทุนอีกอย่างก็คือ เวลา เพราะต้องใช้เวลาว่าง
จากการสอนหนังสือในการคิดสร้างสรรค์ เพื่อผลิตสินค้าให้
ตรงกับความต้องการของลูกค้า

ครูฝ้ายบอกว่า ทุกอย่างเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง บางครั้ง
ครูฝ้ายก็ใช้วิธีแอบดู ถาม สังเกต และลองทำดู เมื่อสินค้า
สวย ลูกค้าชอบ ก็มีแรงจูงใจในการทำงาน

สิ่งที่ครูฝ้ายภูมิใจมากที่สุดก็คือ ครูพละอย่างเธอก็ทำงาน
แบบนี้ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็น
ครูที่สอนหรือเรียนมาทางนี้

เมื่อสิงหาคมที่ผ่านมา พี่สาวฝาแฝดของ**คุณครูขิตธน์ข
ทองคง** หรือครูฝ้าย แห่งวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช
เป็นผู้นำแนะนำอาชีพใหม่ให้กับน้องสาวที่ทำให้ครูสอนพละ
อย่างเธออดตื่นเต้นไม่ได้

อาชีพนี้ต้องอาศัยทั้งความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์
และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี นั่นก็คือการ
ร้อยลูกปัดและคริสตัล ซึ่งครูฝ้ายต้อง
คิด ออกแบบ ผักผ่อน ทดลองทำ และ
ลงมือผลิตด้วยตัวเอง

สินค้าที่ผลิตเพื่อนำออกขาย
ครั้งแรกคือ ที่ห้อยโทรศัพท์มือถือซึ่ง
ครูฝ้ายนำติดตัวไปที่วิทยาลัย เมื่อ
นักเรียนในห้องเห็นว่าสวยดี คุณครู
ฝ้ายจึงตัดสินใจประกาศขาย เฉพาะ
วันแรกขายได้ตั้ง ๔๐๐ กว่าบาท

จากนั้นก็เริ่มออกไปขายที่ตลาดนัด บังเอิญว่าเป็นช่วง
งานเดือนสิบของจังหวัดมีหนุ่มสาวมาเดินเที่ยวกันมาก ที่ห้อย
โทรศัพท์ทวงละ ๑๕ บาท วันแรกขายไปได้ถึง ๗๐๐-๘๐๐ บาท

ที่ตลาดนัด ครูฝ้ายได้รู้จักกับพี่ที่ขายชุดชั้นในซึ่งตั้งแผงอยู่
ข้างๆ กัน เขาชมว่าครูฝ้ายยิ้มเก่ง คุยเก่ง ทั้งลดราคาจูงใจ ทำให้
ลูกค้าชอบ พี่คนนั้นได้ชวนให้ครูฝ้ายไปเปิดท้ายขายของที่ตลาด
ทำเรียง ซึ่งเป็นตลาดเปิดท้ายที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด ทำให้ครูฝ้าย
ต้องพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่างๆ มากขึ้น เช่น ก๊ิบ ที่ผูกผม ที่หนีบผม
แหวน ตุ้มหู สร้อยคอที่ประดับประดาด้วยลูกปัดและคริสตัล
จากฝีมือของครูฝ้าย

พอมาช่วงหลังเริ่มจะผลิตสินค้าไม่ทันขาย ครูฝ้ายได้รู้จัก
นักเรียนในวิทยาลัยฯ ที่เขาทำสินค้าแบบนี้ขายอยู่แล้ว ครูฝ้ายจึง
รับสินค้าจากนักเรียนมาขายที่ตลาดนัด และมีนักเรียนคนอื่นๆ
ที่วิทยาลัยฯ ทำสินค้ามาส่งครูมากขึ้น ถือเป็นหารรายได้

คุณครูขิตธน์ข ทองคง หรือครูฝ้าย

เที่ยวทั่วไทย ไปกับเอ็มที

คนกว๊าน ตอน
โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์

ไปดู 'กุ่ม เดิน ขบวน' ที่ ๓ กุ่มลำดวนกันมั๊ย

แม้อุบลฯ จะมีแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อมากมาย แต่สถานที่ที่จะแนะนำวันนี้รับรองว่า 'อะเมซซิ่ง' สุดๆ และจัดว่าเป็น Unseen in Thailand นั่นคือการไปดู 'กุ่มเดินขบวน' ที่น้ำตกแก่งลำดวน อำเภอน้ำยืน จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่หาดูได้เพียงปีละครั้งเดียวเท่านั้น

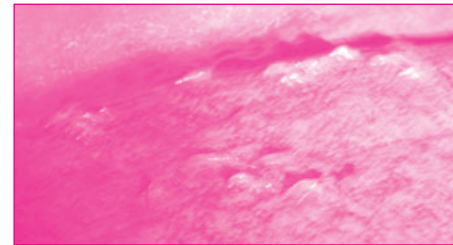
น้ำตกแก่งลำดวน เป็นแก่งหินที่สวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติ มีความสมบูรณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติ มีสายน้ำใสสะอาดสามารถเล่นน้ำได้เกือบตลอดทั้งปี ยกเว้นช่วงฤดูน้ำที่มีน้ำมากและไหลเชี่ยว

น้ำตกแก่งลำดวนอยู่ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่า อุบลราชธานี บ้านหนองขอน ตำบลโดมประดิษฐ์ อำเภอเมือง

ในช่วงเดือนสิงหาคมถึงกันยายนของทุกปี ที่บริเวณน้ำตกแห่งนี้จะเกิด

เป็นปรากฏการณ์
กุ่มหัดจอร์จและน้ำตื้นตา
ต้นใจแก้วบูบเคิน

ปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มหัศจรรย์ คือ 'กุ่มเดินขบวน' โดยกุ่มจำนวนมากมามหาศาลพากันเดินทางมุ่งหน้าขึ้นสู่เทือกเขาพนมดงรัก

หลายท่านอาจสงสัยว่าทำไมกุ่มจะต้องเดินทางไปยังเทือกเขาพนมดงรักด้วย สาเหตุคือกุ่มเป็นสัตว์น้ำที่ได้รับยีน (Gene) และแรงผลักดันจากพ่อแม่ ให้เดินทางกลับสู่ต้นน้ำลำธารอันเป็นบ้านเกิดบนยอดเขาพนมดงรักเพื่อวางไข่ สืบเผ่าพันธุ์

กุ่มเหล่านี้จะว่ายทวนกระแสน้ำขึ้นไป แต่เมื่อมาเจอกับสายน้ำอันเชี่ยวกรากของน้ำตกแก่งลำดวนที่ขวางกั้นอยู่ กองทัพกุ่มฝอยผู้มุ่งมั่นเลยหลบกระแสน้ำเชี่ยว ขึ้นมาเดินขบวนกันเป็นแถวยาวบนโขดหิน จนเป็นปรากฏการณ์ที่มหัศจรรย์และน่าตื่นตาตื่นใจแก่ผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก โดยช่วงเวลาที่กุ่มเดินขบวนจะอยู่ในช่วงพลบค่ำ ประมาณหนึ่งทุ่มถึงประมาณตีสี่หรือตีห้าของอีกวัน แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับน้ำและความเชี่ยวของกระแสน้ำด้วย

เจ้าหน้าที่ของสถานีพัฒนาฯ บอกว่า กติกาในการดูกุ่มเดินขบวนคือ ควรเฝ้าดูอย่างสงบ ไม่ส่งเสียงดัง การใช้ไฟฉายส่องดูกุ่มควรใช้ผ้าสีชาวมืดไว้ด้วย และห้ามจับกุ่มหรือทำอันตรายกุ่มโดยเด็ดขาด เพราะกุ่มถือเป็นหนึ่งในสัตว์ที่ได้รับความคุ้มครองของสถานีพัฒนาฯ แห่งนี้

หากท่านใดได้ไปชมความน่ารัก ความมุ่งมั่น และความพยายามในการเดินทางฝ่าอุปสรรคของเหล่าพลพรรคกุ่มฝอย

รับรองว่าท่านที่เคยชอบกินก้อยกุ่ม กุ่มเดิน เห็นทีจะต้องเปลี่ยนความคิดเปลี่ยนรสนิยมอย่างแน่นอน ✖

ดิอีตอล เช็ทส์

ไม่ได้พอ...นี่หน้า

ครูก้าวอย่างๆ ท่านหนึ่งบ่นว่า หนังสือ 'คุยเปิดใจ รักปลอดภัย' บางอย่างก็ใช้ไม่ได้ผล

ครู : เนี่ย...หนังสือบอกว่า ถ้าเด็กถามว่าหนูเกิดมาอย่างไร ให้ตอบเด็กไปว่า หนูเกิดมาจากความรักของคุณพ่อคุณแม่

วิทยากรหลัก : แล้วไงละ

ครู : พี่ก็ลองเอาไปใช้กับหลานพี่ หลานมันอยู่ ป.๑ ก็เลยลองไปถามดูว่า หนูรู้ไม่ว่าหนูเกิดมาจากไหน หลานดูไม่ค่อยสนใจ แต่ก็ตอบว่าไม่รู้ พี่ก็เลยออกไปตามหนังสือเป๊ะเลยว่า หนูเกิดมาจากความรักของคุณพ่อคุณแม่

วิทยากรหลักทำท่าสนใจ หัวงจะไปใช้บ้าง : ได้ผลเป็นยังไงบ้างละ

ครู : หลานมันย้อนว่า ไม่จริงหรือยาย คุณครูหนูรักกันกับแฟนมาตั้งนาน ไม่เห็นจะมีลูกเลย ต้องนอนกันถึงจะมีลูกได้ รักกันเฉยๆ ไม่มีลูกหรือ... หมัดกันไม่เห็นจะได้ผลเลย

แปลกดี ถ้าเราพิมพ์คำว่า 'เว็บแคม' ในกูเกิ้ล ผลที่ได้ ออกมา มีแต่ภาพผู้หญิงกับนั้น

เว็บแคม หรือ Web Camera เป็นกล้องขนาดเล็กที่ติดอยู่กับคอมพิวเตอร์ ทำให้เห็นภาพเคลื่อนไหวสดๆ ของกันและกัน เวลาที่สื่อสารกันทางอินเทอร์เน็ตแทนการสื่อสารแบบเดิมๆ ที่ผ่านทางตัวอักษรและเสียง

เว็บแคม หรือกล้องออนไลน์ มักถูกใช้ในการแชทสดๆ จากเดิมที่คุยกันเป็นตัวหนังสือจนมาถึงเสียง ภาพจากเว็บแคมช่วยทำให้การสนทนาเข้าใจคล้ายความเหมือนจริงมากขึ้น อยู่ไกลคนละที่ แต่สามารถคุยกันได้ เห็นหน้า เห็นอกกับกิริยา เห็นสถานที่ของกันและกัน สิ่งประดิษฐ์ชนิดนี้ ยังทำให้คนเพิ่มวิธีมีเซ็กส์กันได้อีกวิธีหนึ่งเป็น **'เซ็กส์ออนไลน์'**

อีกเทคโนโลยีหนึ่งคือ กล้องดิจิทัลรุ่นใหม่ ที่ทั้งเล็กจิ๋ว แต่ซูมลึก ไม่ได้เป็นแค่เนวัตกรรมทางโลกดิจิทัล แต่ยังเป็นวิวัฒนาการของสื่อโป๊ นำไปสู่ภาพ **'แอบถ่าย'** ทั้งภาพนิ่งและภาพวิดีโอ

ไม่ว่าจะแอบถ่ายหญิงสาวขณะซอปปิ้งนั่งอ่านหนังสือ แอบถ่ายได้กระโปรง หรือตั้งกล้องซ่อนไว้แอบถ่ายในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า แอบถ่ายตอนคนกำลังมีเซ็กส์ หรือบางคนจงใจสนุกแอบถ่ายกันเอง แต่ดันมีคนแอบเอามาปล่อยจนเป็นเรื่อง

ยังมีคลิปจากมือถือ ที่ไม่ได้บันทึกได้แต่ภาพนิ่งเท่านั้น แต่มือถือยุคนี้ยังสามารถบันทึกภาพเคลื่อนไหวได้เป็นคลิปสั้นๆ เรื่องโป๊กับคลิปมือถือจึงมีความสัมพันธ์กันตรงที่คนจำนวนหนึ่งนิยมถ่ายภาพซ้อตสั้นๆ ไม่ว่าจะบันทึกทางเซ็กส์ที่เล่นกับกล้อง หรือจังหวะที่กำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม นอกจากเก็บเอาไว้ดูเล่นแล้ว ยังส่งต่ออวดเพื่อนได้อย่างง่ายดาย

ภาพจากเว็บแคมก็ดี ภาพจากกล้องดิจิทัลก็ดี และภาพจากมือถือก็ดี ล้วนกลายเป็นอีกกระแสหนึ่งของการสร้างและเสพสื่อโป๊

'เว็บแคม - - แอบถ่าย - - คลิปจาก

มือถือ' คือเทรนด์ที่มาแรงแข่งหนังโป๊ ส่วนหนึ่งเพราะโลกดิจิทัลทำให้สื่อเหล่านี้ ทั้งสร้างง่าย เผยแพร่ง่าย และเข้าถึงง่าย

ผลงานเหล่านี้ ไม่ค่อยคมชัดทั้งภาพและเสียง แถมนางที่ภาพยังสั้นๆ ดูจะไม่สมบูรณ์แบบเหมือนที่หนังโป๊ทำๆ กัน แต่คนดูจำนวนหนึ่ง ก็ไม่ได้สนใจ 'เอวคอด' 'นมโต' ไม่สนใจว่า 'ไอ้ นั้น' มันจะใหญ่ยักษ์และแข็งตัวได้นานนาน

แต่ 'เว็บแคม - - แอบถ่าย - - คลิปจากมือถือ' จะให้ความรู้สึกตื่นเต้นกับของจริง โกลัๆ ตัวมากกว่า

สำหรับบางคน การเป็น 'ถ้ามอม' จึงตื่นเต้นกว่าการดูหนังโป๊ที่มีบท มีสคริปต์ มีการตัดต่อเป็นไหนๆ

แล้วใครกันที่ 'อุตริ' ถ่ายฉากรักของตัวเอง... หลายคนคงคิดในใจ

ก็ไม่แปลก เพราะการตั้งกล้อง ก็อาจจะเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างบรรยากาศวาบหวูวให้การมีเซ็กส์ในครั้งนั้น

ก็ไม่แปลก ถ้าคนทางบ้านอย่างเราๆ เกิดอยากเป็น 'ดารา' บ้าง

และต้องมีแน่ๆ คู่ที่เชื่อว่า รักของสองเราจะไม่มีวันจืดจาง เราจะรักกันตลอดไป เราจะไม่ทรยศต่อกัน (เหมือนการแสดงบทเชื้อใจกันตอนตัดสินใจจะไม่ใช้ถุงยางอนามัย ยิ่งไงยังงั้น)

ปรากฏว่าทุกวันนี้ ภาพจากเว็บแคมแอบถ่าย คลิปจากมือถือ มีให้เห็นได้ทั่วไปแล้วใครกันที่เอามันออกมาจากความเชื่อใจกัน

แต่เชื่ออย่างหนึ่งว่า เวลาดูภาพเหล่านี้ คนดูก็ไม่ได้จดจำในรายละเอียดอะไร ดูไปก็เพื่ออยากเห็น แต่ไม่มีหนังโป๊ที่ไหนที่ดูแล้วสนุกสุดๆ

มีคนบอกว่า เคยตั้งกล้องเหมือนกัน เสรีจกก็มาดูตัวเอง ปรากฏว่าดูแล้วไม่เห็นสนุกเลย ทำอย่างอื่นสนุกกว่าตั้งเยอะ (ฮา)

เอ...หรือว่า ความนิยมในสื่อโป๊ จะแปรผกผันกับการมีเซ็กส์จริง? ✕

หีบห้อยน้อยนำโชค

หีบห้อยน้อย

‘ไม่สำคัญว่าคุณเป็นใคร แต่สำคัญที่ว่าคุณทำอะไร’

หนูหิ่งห้อย ขอเริ่มต้นทักทาย สำหรับ S-exchange ฉบับรับลมร้อน ด้วยวาตะของท่าน ฌอง ปอล ซาร์ต นักปรัชญาแนวเอ็กซิสต์ของฝรั่งเศส

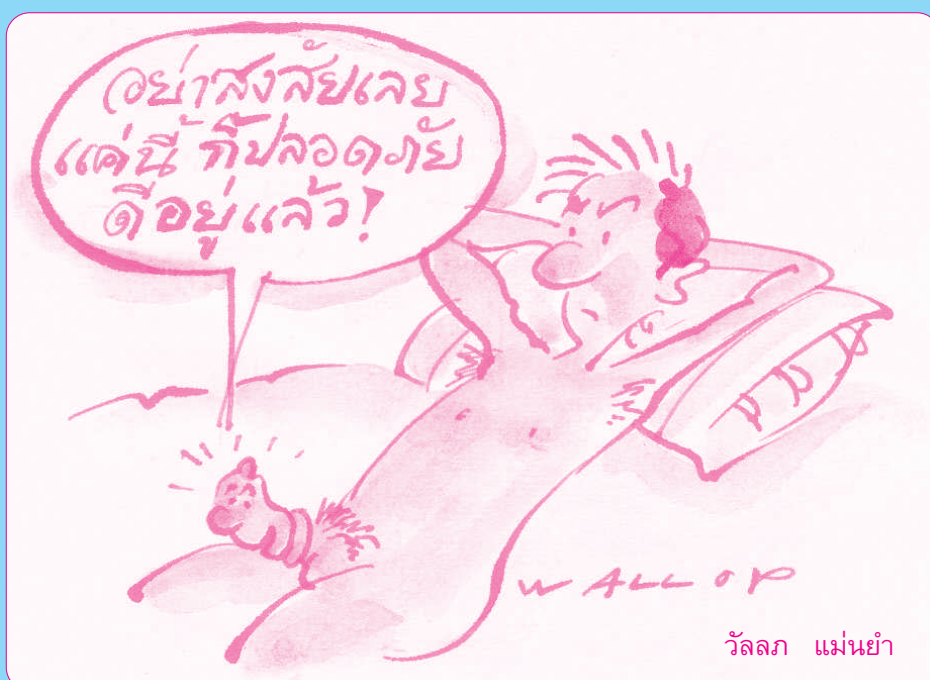
ท่านผู้อ่านที่รักหลายคนอาจหงุดหงิดหนูหิ่งห้อย ที่หยิบยืมซี่ปากพวกฝรั่ง (มาอีกละ) แต่ระหว่างกระพือปีก รอคอยแผนจากกรรมการเพื่อตัดสินใจว่า ใครจะออก เอ๊ย...ไม่ใช่ใครหนอจะเป็นผู้ได้รับรางวัลจากการตอบคำถามในคอลัมน์ของหีบห้อยฉบับที่แล้ว หิ่งห้อยฯ ก็ให้บังเอิญนึกถึงคำคมของนักปรัชญาท่านนี้ขึ้นมา จึงอยากให้กำลังใจแก่ผู้อ่านที่รักทุกท่านไม่ว่าจะอยู่เฉยเฉยเหินเหิน เฝิงไต้ ออก ตก ขอโปรดจดจำว่า เราทุกคนต่างมีแสงสว่างในตัวเอง ไม่ใช่มีแต่หิ่งห้อยเท่านั้นหรือกระพือปีกไฟท้ายได้

ในที่สุด การรอคอยก็สิ้นสุด... ออกซะที่...เอ่อ หมายถึงรายชื่อผู้ได้รับคะแนนสูงสุดนะจ๊ะ ก่อนอื่นขอทวนคำถามที่ถามในฉบับก่อนว่า หากคนข้างบ้านมาบอกว่าเจอเด็กสาวอายุ ๑๒ ปีในบ้านของเรา ควงหนุ่มคนหนึ่งในห้องในระหว่างเวลาที่ควรจะอยู่ในโรงเรียน เราจะทำอย่างไร

ผู้ตอบคำถามได้ถูกใจคณะกรรมการมากที่สุดนั่นก็คือ **คุณสุชาติา เชื้อจันอัด** ซึ่งเขียนไปรษณียบัตรส่งมาจากนครราชสีมา ด้วยข้อความว่า

“พูดคุยซักถามสารทุกข์สุกดิบทั่วๆ ไปในการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็กสาวตามปกติ เมื่อมีโอกาส หลังเลิกเรียน หลังเลิกงานหรือวันหยุด จะชวนไปห้างสรรพสินค้า เมื่อเจอเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวควงแขนแบบ ‘แฟน’ ให้ถามความเห็นของเด็กสาวว่ามีความรู้สึกอย่างไร พร้อมกับเสนอแนะ และบอกเด็กสาวถึงความรู้สึกของเราที่มีต่อภาพนั้น พร้อมกับซักถามถึงเหตุการณ์ที่เราได้ยินมา พยายามคุยแบบเพื่อนที่พร้อมจะรับฟังได้ทุกเรื่อง... สรุปว่าต้องรู้ความจริงจากเด็กสาวก่อน จึงตักเตือนโดยเราต้องมีสติ ทำตัวเป็นเพื่อน เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย”

คุณสุชาติาเตรียมรอรับของรางวัล ซึ่งเป็นเสื้อยืดสีสดใส เวอร์ชันล่าสุดของก๊วยอย่างๆ ได้เลยจ๊ะ นอกจากนี้มีผู้ตอบคำถามอีก ๔ ท่าน ที่ทางคณะกรรมการมีมติให้จัดส่งของรางวัลเพื่อเป็นน้ำใจไปให้ ได้แก่ **ทรงศรี พลเสน จ.สุพรรณบุรี, สุชนา ตุ่มเงิน กรุงเทพฯ, สมนึก ตัญหล้า จ.ลำปาง และมาณฑ พิชชาติวัฒนกุล จ.ลำปาง** โปรดรอรับที่บ้านเช่นกันจ้ะ ✕

๒๖ S-exchange

คำถามประจำฉบับ

‘เห็นด้วยหรือไม่ ถ้าวัยรุ่นในบ้านของท่านมาบอกว่าอยากมีรายได้พิเศษ โดยเป็นตัวแทนขายถุงยางอนามัยยี่ห้อ Oop! และจะให้เหตุผลประกอบว่าอย่างไร’

ส่งคำตอบมาที่ **องค์การแพธ ๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ หรือทางอีเมล ksattay@path.org** ภายในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๙ นี้ ผู้ที่ตอบได้โดนใจคณะกรรมการที่สุดจะได้รับหนังสือการ์ตูนโป๊ (๖) พร้อมถุงยางอนามัย Oop! จ้า

รัก+
รับพิตชอบ+
ปลอดภัย=

Oop! คืออะไร

Oop! คือถุงยางอนามัยยี่ห้อใหม่ที่เครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์ ประเทศไทย ร่วมกันพัฒนาขึ้น ภายใต้โครงการ ‘ถุงยางอนามัย คู่ครอบครัวสังคม’

Oop! คือ สื่อการพูดคุย ให้คำปรึกษาเรื่องเอดส์และเพศศึกษา

Oop! นำรายได้จากการจำหน่ายไปสนับสนุนกิจกรรมรณรงค์ สร้างความตระหนักเรื่องเอดส์ เรื่องเพศ เพื่อให้คนมีทางเลือก ที่ปลอดภัยและรับพิตชอบต่อสังคม

Oop! คือ ความรับพิตชอบ และโอกาสให้คนได้มีชีวิตที่ดีขึ้น

Oop! บรรจุ ๒ ชิ้น ราคา ๑๕ บาท

Oop! มีจำหน่ายที่กลุ่มอาสาสมัคร ศูนย์บริการสุขภาพ ราชายา และร้านค้าที่สนับสนุนโครงการทั่วประเทศ

ทำไมต้อง Oop!

ความต้องการทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่การมีเพศสัมพันธ์ ที่ไม่ป้องกัน ทำให้เกิดผลกระทบต่อการใช้ชีวิต/เอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ การทำแท้ง การมีลูกโดยไม่ตั้งใจ สัมผัสผลกระทบต่อร่างกาย การศึกษา การดำเนินชีวิตของพ่อแม่วัยรุ่น และคุณภาพชีวิตของเด็กที่เกิดขึ้นจากความไม่พร้อม

เราไม่สามารถรู้ได้ว่าใครติดเชื้อ จากการดูรูปร่างหน้าตาภายนอก

Oop! คือถุงยางอนามัยมาตรฐาน ที่ใช้ป้องกันการตั้งครรภ์ ป้องกันเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

ต้องการข้อมูลเรื่อง Oop! ติดต่อ

เป้า โทร. ๐-๖๗๔๖-๗๑๐๑

เต้า โทร. ๐-๙๖๓๕-๒๒๕๐

ศูนย์ประสานงาน เครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์
ประเทศไทย (YouthNet)

ตู้ ป.ณ. ๒๘๗ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๒๐๒

โทรศัพท์ ๐-๕๓๒๗-๔๑๕๗

โทรสาร ๐-๕๓๘๐-๘๔๙๓

Email: youthcondom@yahoo.com.

www.tyap.org